

Midnattsropet

Nr 1-2 • 1983 • Årg 24 • Pris kr 6:—

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Resan kunde inte stoppas!

Ledare: Framtiden är vår • Adjö Sverige • Ny flyttar Fredrik och Johan • Tony Eriksson: Jag är så tacksam • Agneta Orellana: Frälst för att tjäna Gud • Stoppa resan

STOPPA RESAN!

Aldrig har väl två tolvåriga pojkars förestående resa till ett u-land väckt så stor uppmärksamhet som när Fredrik Fredriksson och Johan Brynte skulle iväg till Dominikanska republiken för att bedriva hemundervisning och lära sig spanska. Både skolöverstyrelsen och socialstyrelsen förfasade sig högljutt över hur farligt det var att sända så unga människor ut i världen från vårt lugna, trygga och rika land. I Johans föräldrahem gjorde kommunens socialchef inspektion för att undersöka om det gick att stoppa resan med hjälp av socialvårdstjänstelagen. Och i Fredriks kommun beklagade sig skolmyndigheterna över att de stod helt maktlösa.

Text: Gustaf Jillker

Det är två mycket privilegierade pojkar som nu reser ut i stora världen för att hämta intryck från en verklighet som förmodligen är de flestas här på vår jord. Få svenska pojkar i samma ålder har väl fått tillnärmelsevis samma chans att se tredje världens problematik på så nära håll. Tillsammans med ett team unga maranatävänner, som bl a skall driva en skola i slummen i Santo Domingo, får Fredrik och Johan införskaffa en förstahandskunskap som förhoppningsvis skall sätta präglet på dem för resten av livet.

— Vad de här barnen behöver är en hälsosam chock, förklarade Arne Imsen inför det väldiga press-, radio- och TV-uppbåd, som följt hela förberedelsen av utresan.

Arne Imsen hoppas att vistelsen skall utvecklas till ett led i de mellanfolkliga relationerna, så att denna resa så småningom kan följas av flera med svenska barn. Han går så långt att han i dem till och med ser en möjlighet att övervinna klyftorna mellan rika och fattiga länder.

Ingegerd Fredriksson, Fredriks mamma, hyser ingen oro för att det inte skall gå bra för barnen, fastän hon och de övriga föräldrarna stanna hemma i Sverige.

Barnen blir väl omhändertagna i den storfamilj dit de kommer och vars medlemmar de redan känner från Sverige. Ingegerd Fredriksson betonar att hon ser barnens resa som en nödvändighet.

— Ord betyder inte så mycket längre, utan vad barnen nu behöver när de när-

mar sig brytningsåren och kommer upp i tonåren är upplevelser. Nu behöver de få andra värderingar än vad de kan få i det här landet.

Hysteriska tonfall

Det här var emellertid inga åsikter som skolöverstyrelsen och socialstyrelsen hyste. Där hann man inte mer

än läsa de första rubrikerna i tidningarna förrän man skyndade sig ut och i de mest hysteriska tonfall förklarade att resan måste stoppas.

En kvinnlig avdelningsdirektör på SÖ tänkte leta igenom varenda skrymsle i lagboken för att hitta ett sätt att hindra barnen. Att ta till

Några pressklipp från slaget i Skåne.

sociallagen var enda chansen, trodde hon. Hur barn fick sälja majblommor fanns det lagar på, sade hon, men när föräldrar vill sända barn till en skola i utlandet fanns det inget att sätta emot. Skolan fick se ut hur som helst.

I en tidning uttalade sig också en kvinnlig psykolog och använde ord som "skador för livet", "systematisk hjärntvätt", "liknade värsta avarter av islam där barnen piskas in i en tro", "svårt att fatta vad det har med evangeliet att göra" och "förskrämda och ensamma människor".

Arne Imsens kommentar var bara:

— Kvalificerat svammel av obildade akademiker.

Ingen av dem som uttalat sig så gravallvarligt inför allmänheten visste vilka barnen var, vad resan gick ut på eller vad Maranata stod för.

Svamlet hade i varje fall effekt, vilket väl var meningen. En tjänsteman på socialstyrelsen kastade sig in i striden och avfattade en rekommendation till de kommuner som eventuellt kunde hysa någon av dessa tänkbara utvandrare att snarast undersöka om det gick att använda den nya socialvårdstjänstelagen för att omhänderta barnen för samhällsvård.

I Habo kommun, där Fredrik bor, beklagade sig skolstyrelsens ordförande över konsekvenserna. Det skulle bli fruktansvärt besvärligt och dyrbart om de skulle bli tvungna att åka ner till Västindien och hämta pojken, fruktade han.

Missionspastor

Men i kommunen i Bjuv skyndade man direkt till verket. ordnade sammanträde och bestämde att socialchefen skulle göra personligt besök hos storfamiljen i Ekeby, där Johan bor, för att titta på förhållandena. Det var dock absolut inte fråga om någon jakt på Maranatarörelsen och dess idéer, betonade socialchefen som också var missionspastor i den närbelägna missionskyrkan. Han gjorde bara vad man sade till honom.

Under högtidliga former och till surret av knäppande kameror, överlämnar Arne Imsen biljetten till Fredrik.

Besöket i storfamiljen blev nog inte vad socialchefen hade tänkt sig. I storfamiljens vardagsrum mötte han inte bara Johans föräldrar utan också tio journalister med tio pressfotografer, Arne Imsen och alla storfamiljens medlemmar. Det blev en batalj utan motstycke då socialchefen/missionspastorn utsattes för en veritabel grillning för hans och samhällets enorma beredvillighet att sluta upp bakom alla misstänkliggöranden av väckelsekristen verksamhet.

Dagen efter meddelade socialchefen att han inte funnit någon anledning att ingripa, men socialnämndens kvinnliga ordförande ville dock inte säga att man avskrivit ärendet ändå. Var det ett förtäckt hot? undrade Arne Imsen utan att få något svar.

— Det allvarliga är, sade Arne Imsen under avskedsmötet i Folkets Hus i Malmö, att socialstyrelsen kan skicka ut till underordnade myndigheter sådana direktiv som måste uppfattas som rent polisiära och därför måste uppmuntra till direkt maktmissbruk.

Avskedet av barnen och de övriga resenärerna blev mycket gripande. Det följ-

des till och med av ett TV-team från Sydnytt. I de lokala TV-studion satt Johan och Fredrik sedan tillsammans med Arne Imsen och svarade på den kvinnliga reporterens frågor. Alltsammans sändes ut över halva Sverige. Efteråt idkade Imsen telefonväkteri, då en så stor skara människor ringde att hela växeln blockerades. Endast vid ett tillfälle tidigare hade något liknande inträffat.

Kronofogden

TV-programmet och den positiva framtoningen i massmedia måste ha chockat både programmakarna i TV och myndigheterna. I Stockholm exploderade man hos kronofogdemyndigheten och beslöt sig för att skicka ner en stor lunta med uppgifter om indrivningsärenden som gällde maranatamedlemmar till en av de största tidningarna i Malmö. Det gjorde man helt på eget initiativ för att tipsa tidningen. Midnattsropet fick veta det genom läckor på tidningen, där man förvånat undrat vad kronofogden hade för intresse att få det publicerat.

Svaret kom kanske dagen efter i Sydnytt, som förmodligen tacksamt tog emot tipset för att få chansen att neutralisera den positiva ef-

fekten programmet tidigare fått. Oemotsagd på de flesta punkter fick en kronofogde upprepa samma påståenden som både skolöverstyrelsen och socialstyrelsen tidigare gjort: De var fullständigt maktlösa mot Maranata.

Tänka sig! Tre stora starka statliga myndigheter fullständigt maktlösa mot det lilla Maranata. Fantastiskt! Att skulderna berodde på att skattemyndigheterna tagit ut skatt på en sköntaxering som bestridits på alla punkter, talade man dock inte om. Inte heller att det berodde på att den indrivande myndigheten beslutat sig för att driva in det innan den dömande myndigheten ens sagt sitt.

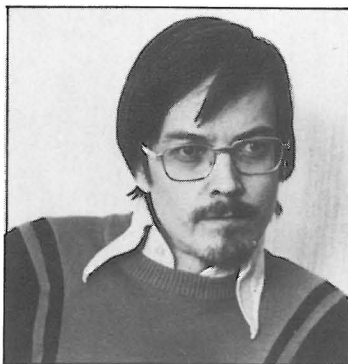
— Skattevapnet är idag det främsta verktyg staten har för att bekämpa en obekvämlig rörelse, kommenterade Arne Imsen kronofogdens utspel. När inte staten har lagar genom vilka den kan angripa på annat sätt, återstår skattevapnet för att misstänkliggöra och lividera motståndarna.

I samhällets ledband

Det vore en intressant fråga att få svar på hur press och TV så flagrant kunde överträda de enklaste pressetiska regler och publicera så allvarliga anklagelser utan att samtidigt ge tillfälle till bemötande. Det ärligaste svaret gav kanske en kvinnlig journalist på en av tidningarna. Innan hon hann tänka över vad hon egentligen sade, förklarade hon att uppgifterna ju kom ifrån myndigheterna. Att det skulle finnas någon anledning att ifrågasätta dem, fann hon konstigt.

Nej, pressetiska regler betyder inte så mycket när det gäller Maranata. Hur villigt som helst kan man då också ställa upp och gå ärenden åt den samhällsapparat man annars borde vara den förste att kritisera och granska. Då kan man också förvandla en banal hyrestvist till en av de absolut viktigaste frågor alla människor i hela Skåne borde syssla med.

forts. sid. 17

Framtiden är vår!

Text: Gustaf Jillker

Västerlandet har hamnat i en förlamande depression med stor arbetslöshet och ekonomisk stagnation. Inte ens högre utbildning utgör någon försäkring längre mot alla utslagsmekanismer.

— Vänta bara tills nästa år, manar politikerna för att hålla modet uppe på alla trötta människor. Men orden från dem som skall vara våra ledare ekar ihåligt vid konfrontationen med verklighetens dystra siffror. Man får känslan av de blivit valda och betalda bara för att säga de bra saker folket vill höra.

Det är en tröstlös väntan på bättre tider. Osäkerheten över framtiden liksom suger musten ur hela folksjälens. Det är en oändlig väntan på bättre tider, fler jobb, mindre utslagning, rättvisare värld, stabilare fred. Men förhoppningarna grusas av ständigt nya, skrämmande uppvisningar av trångsynt egoism, ansvarslöshet, omoral och amoral. Det är lätt att finna enkla flyktvägar i dessa tider.

Det var bara för något årtionde sedan den första politiskt medvetna ungdomsgenerationen såg dagens ljus. Högljudda skaror fyllde gatorna och demonstrerade sin avsky mot en stor och civiliserad nations övergrepp på ett fattigt och värnlöst u-land. Då var ondskan ohöljd och domarna lätta att fälla. Framtiden tycktes faktiskt ganska ljus just då.

Men tiderna förändrades. Det förtryckta folket överföll snart självt ett som var ändå svagare än det, och dess mäktige beskyddare och inspiratör, världens mest "fredsälskande" nation, gjorde likadant. Det var en katastrof ingen hämtade sig ifrån. Drömmen om en uppgörelse med alla orättfärdiga system försvann ganska tvärt under en generande tystnad.

Scenerna växlar snabbt i dagens värld. Ondskan fanns också där ingen ville tro det. Sjuttioalets radikala

medvetenhet blev inte särskilt långlivad. Det fanns liksom ingen kraft och inga passioner kvar för att förverkliga drömmen om en rättfärdigare värld.

Bristen på engagemang är påtaglig idag. Det är en trötthet på de flesta områden. Sällan hör man några entusiastiska rop på gemensamma tag och ideologisk medvetenhet. I stället gör de framgång som förkunnar privata lösningar och individuell lycka. Det är som en gigantisk rekyl efter 60- och 70-talets bullrande framstegsoptimism.

Nu firar ondskan andra triumfer. Konsumera mera, njut av livet, lev hårt! Det är dagens budskap. De vuxna går före, förverkligar sig själva och tar för sig, medan barnen lämnas åt sitt öde, ensamma med sin stereoanläggning eller sina videofilmer — barnfilmer eller snuff-filmer med riktiga mord i — strunt detsamma. Det är en överklig drömtillvaro som måste straffa sig.

Felaktiga väckelseideal

Det var under 60- och 70-talet vi fick en särskild ungdomskultur som gjorde sig självständig på alla områden. Det låg i tiden och det märktes också på det religiösa området.

Själv kommer jag ihåg det när jag var med i en pingstkyrka i mitten på 60-talet. Församlingens ungdomar längtade efter väckelse, och jag minns hur vi bad om gråt och kämpade i bön för att de skulle bli resultat. De gamla, som var med på den tiden "då elden brann", lugnade oss otåliga med att "det kommer en väckelse". Vi måste bara bedja mera, hålla ut och vänta. Och vi väntade som de sagt och bad och drömde om den väckelse som vi trodde skulle komma.

Men ingent hände. Absolut ingenting! Visst hängav vi oss, visst kämpade vi och bad. Men vi var lurade på något sätt. Vi hade fått felaktiga ideal — och därför hade vi drömmar utan förankring i dagens verklighet. Vi förstod inte att i all vår kamp passiviserades vi gradvis genom en tröstlös väntan på något som aldrig kunde komma. Man hade givit oss ett väckelseideal som tillhörde en förgången tid. Ja, så fixerade var vi vid det att vi förlorade all förmåga att se vilka möjligheter vi ägde att tjäna Gud i nuet.

Vårt engagemang avtog efterhand, vilket ju inte var förvånande. Ungdomarna fångades upp av andra intressen än väckelse, och som för att understryka tragiken splittrades församlingen i en yttlig men upprivande strid mellan en konservativ och en modern pingstfraktion. Det hade aldrig behövt bli så, om man förstått väckelsens förutsättningar i ett så snabbt föränderligt samhälle som vårt. Vi levde faktiskt i en tid som var helt annorlunda än den som församlingens ledarskap hade sina rötter i. Det borde de ha förstått.

För min del kom dessa plågsamma erfarenheter att leda till en dramatisk vändpunkt. Jag mötte Maranata. Med Maranata kom alla begrepp att ställas på huvudet. Maranata var 60-talets religiösa proteströrelse mot kyrkligandets och det religiösa etablissemangets rostiga verksamhetslunk. Det var ett befriande uppvaknande. Alla sinnen sattes i brand. Plötsligt var drömmarna om väckelse en faktisk möjlighet. Ja, vi hade redan väckelse. Vi såg ju med egna ögon, hur människor direkt utifrån världen kom rakt in i församlingen och upplevde en så radikal förvandling att vi häpnade.

Väckelse var inte längre något avlägset och diffust utan något högst enkelt och gripbart. Vi väntade inte längre på initiativ uppiifrån — från församling eller pastor. Utan att någon uppmanade till det, gick vi ut på gator, till skolor och till arbetsplatser och vittnade om vägen till frälsning för alla vi träffade på. Allt skedde utan något i förväg uppgjort program eller något särskilt tillstånd från församlingsexpeditionen. Det var en fantastisk upptäckt. Vi väntade inte längre — vi handlade!

Jag undrar om vi egentligen är medvetna om hur mycket Maranata faktiskt kom att betyda för en stor del av 60-talets ungdomsgeneration. Med Maranata följde ett alldeles speciellt personligt ansvar för det vardagliga själavinnandet. Alla kom att känna sin delaktighet i väckelsens framgång, och det medvetandet slog igenom långt utanför Maranatas gränser. Med Maranata blev vanliga församlingsmedlemmar myndiga att själva avgöra vad som hade andlig substans och själva välja evangelisationsmetoder.

Gjorde revolt

Maranata lämnade få oberörda. Där fanns ett kolossalt engagemang. Den intensiva kampen gav verksamheten en väldigt praktisk prägel. Svärmeri fick inte mycket plats. Oundvikligt drogs man med av det djupa engagemang. Det var som om man aldrig hade varit med någon annanstans. Uppbrottssignalerna hade samlat oss, en brokig skara från de mest skilda miljöer, till en ödesgemenskap som inte visste av några för stora hinder. Den nya friheten förenade oss till ett, och det gjorde oss märkta för livet. Vi hade för alltid distanserat oss till kyrkligheten och dess konstlade sång och musik, den stela mötesordningen, formalismen, den ytliga jargongen och oviljan att göra upp med alla obibliska traditioner och historiska misstag.

Vi hade fått nya ideal. Vi hade börjat drömma om en väckelse som var mer sann, mer ärlig, mer djupgående. Ja, vi utvecklade ett brinnande rättfärdighetspatos, som drev oss att gå till botten med allting. Bibelns grund-

sanningar, Uppenbarelseboken, profetierna och väckelsehistorien fångade vårt intresse. Vi sökte efter en biblisk förklaring till alla missförhållanden. Sakta började mönster och orsakssammanhang framträda. Och ju mer vi sökte, desto mer kände vi hur lurade vi var av den kyrkokristendom som så anspråksfullt utgivit sig för att vara sanningens fasta grundfäste. I själva verket var den ju ett uselt svek mot både urkristendomens ideal och hela mänskligheten.

Så gav den ena insikten den andra. Vi var många unga, och vi ville mycket. Vi saknade av naturliga skäl hänsyn till den bestående ordningen och ville ompröva allt. Vårt förakt saknade gränser för det fega vaktslåendet om "enhet" och traditioner på bekostnad av sanning och rättfärdighet. Därför stötte vi säkert bort många.

Men vi hade gjort revolt. Vår begynnande insikt gav oss ett mod som inte stod i proportion till vårt antal. Vi fascinerades av bibelns enkla men geniala lösningar på alla mänskliga problem. Vi började drömma om en ny gemenskap som bättre kunde motsvara mänskliga behov och en gudomlig ordning. Bibelns lära om Guds församling som ett idealsamhälle slog an med kraft i våra sanningstörstande hjärtan.

Vi hade stora drömmar, men vi insåg snart vår begränsning. Vi kunde inte omvända hela världen, det var klart. Vi skulle kanske inte ens få med oss så särskilt många av våra egna, men vi kunde ändå göra något. Vi kunde bli ett föredöme som världen behövde genom att anta en annan livsstil som var mer rättfärdig. I praktisk handling kunde vi visa att vi menade allvar.

Vi var skakade. Vi hade liksom börjat höra ropen från världens fattiga och förtryckta. Genom vårt nya liv kom vi att känna en oförklarlig delaktighet i deras desperata situation. Vår uppgift måste vara att varna för den materialism och ohämmade konsumism, som höll på att dra förbannelse över hela vår kultur.

Bibeln mest radikal

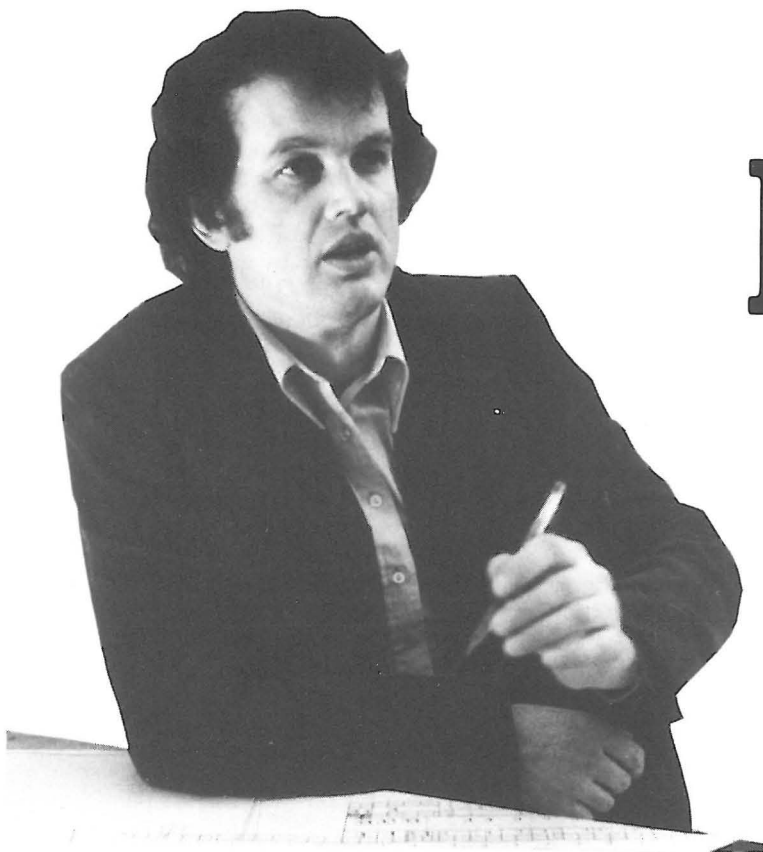
Det blev en mödosam uppgörelse med gamla värderingar. Men våra samveten hade väckts. Det var dags att finna de praktiska lösningarna på urkristendomens ideal, som talade om "allting gemensamt", "ingen led nöd" och "nödtorftigt uppehälle". I den urkristna församlingsgemenskapen såg vi lösningen på resursfördelningsproblematiken, jämlikhetsproblematiken och maktproblematiken.

Det gav fantastiska perspektiv. Bara genom att enkelt predika Guds Ord i dess urkristna mening kunde vi få vara med om att fördriva okunnighet och fattigdom, återge människorna deras mänskliga värde, befria från vidskepliga föreställningar och frigöra människans alla dolda krafter.

Vi kunde faktiskt göra en insats för mänskligheten bara genom vårt exempel. Vi kunde visa på att det faktiskt fanns en framkomlig väg för världens fattiga och förtryckta utan att behöva tillgripa vare sig våld eller terror. Vi behövde inte ens komplettera våra argument med några politiska teser. Det räckte med att citera bibelns radikala påbud och utifrån dem bygga upp ett nytt samhälle. Utan att behöva vare sig uppge vår tro eller förlora vår kristna identitet kunde vi förverkliga våra brinnande ambitioner med enbart bibeln som grund. Å, vad vi började drömma om framtiden!

I storfamiljen såg vi det första steget. I en ständig gemenskap kunde vi lära varandra medmänsklig solidaritet och väcka till djupare socialt ansvar. Enkelt konstaterade vi att i storfamiljen fanns idag de enda förutsättningarna för att framgångsrikt bekämpa den mora-

forts. sid. 19

PRAKTI- SERAD TRO

När vi talar om Abraham ska vi komma ihåg att det står ingenting skrivet om hur det var i köksvagnen när han drog iväg. Tänk er bara detta tältfölje med alla dessa tält och barn och människor som skulle iväg. Varje morgon måste de sätta upp köksvagnen, göra upp eld och koka vatten. Det står ingenting om hur de kivades om vem som skulle diska och torka etc.

Det står bara att Abraham drog ut.

Vilka var det som tjänade då?

Det var de som antog tjänareskepnad med en given mission att tjäna Herren. Deras namn blev inte omskrivna i bibeln, men deras livsverk blev omskrivet: "De drog ut".

Det är oerhört angeläget att människors förväntningar på oss som Guds folk leder fram till att de får möta Herren. De förväntar sig att möta förvandlade människor, människor med ett nytt sinne som gestaltar en ny håg och en ny vilja. De förväntar sig att möta Jesus Kristus i oss.

Det är en utmaning till allt Guds folk, det är en utmaning till församlingen och till var och en av oss att göra den erfarenheten att Guds Ord får komma till herravälde i våra kroppar, i våra lemmar och i vårt sinne, i allt som vi ägnar oss åt, så att Jesus Kristus blir synliggjord.

Så här säger han: "Av frukten ska ni känna trädet." Ett träd kan se kargt ut och vara kvistigt, beroende på årstiden, men i sinom tid bär det sin frukt. Det är alltså inte det yttre som är avgörande på det viset, utan var vi är rotade någonstans och vem vi tillåter att beskära trädet. Det är nödvändigt att vi accepterar att Mästarten går fram och rensar oss.

Vi kan inte från år till år draga med oss våra olater, våra egenheter och uppfattningar, utan vi måste leva i förvandling, i den sinnets förvandling som gör att människor kan möta Jesus i oss, och bli frälsta.

Jag tror detta är oerhört viktigt. För det är självklart att om människor kommer hit och möter samme Jesus som de har mött i fri-kyrkan eller någon annanstans, så går de sin väg besvikna. Och det är ju inte meningen.

Bibeln gör klart för oss att det här är mycket angeläget. Och om vi går till Filipperbrevet så säger den så här: "Varen så till sinnes som Jesus Kristus var." Det är en direkt uppmaning! Vidare: "...han som var till i Gudsskepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig in-

till döden, ja, intill döden på korset. Därför har ock Gud upphöjt honom och givit åt honom det namn som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen och deras som äro under jorden, för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre."

Detta är mycket angeläget och det är också mycket innehållsrikt. Det handlar inte bara om utblottelsen som Jesus genomgår då han kommer till jorden, utan det säger oss så oerhört mycket mer. Det första vi får klart för oss är att han har en himmel där Gud sitter som regent. Han har hela härligheten, han har allt vad himmelen kan representera, och man kan säga att han gjorde vad han ville när han var däruppe hos Fadern. Men för att människorna skulle bli frälsta lämnade han sin himmel, han lämnade sin härlighet och sin Gudomlighet. Han lämnade alltihop som

han skulle kunna använda sig av och utveckla hos sig själv.

Och vi har var och en liksom en egen himmel. Vi har en egen värld som vi skulle kunna göra till ett paradys, till rena idyllen. Vi har kanske rätt till det, eftersom Gud har skapat det. Men Jesus visar på en Gudomlig princip här. Han lämnade sin himmel och sin härlighet, han lämnade allt vad han hade. Vad då för? Jo, "för att i Jesu namn alla knän skola böja sig." Han hade alltså en målsättning för sitt liv, och det var att utblotta sig själv, för att uppfylla andra.

Han antog tjänare-skepnad. När han steg ned på jorden i människogestalt så antog han en speciell dräkt. Och det var den här tjänare-skepnaden. Det är verkligen märkligt! Han levde alltså inte sitt liv på något annat vis än i den här dräkten. Han var en tjänare åt andra. Han utblottade sig själv. Han uttömde sina resurser och avsåde sig allt vad han hade i himmelen som var hans rättmätiga del, och som han skulle kunna ha behållit. Men han antog något annat — en tjänare-skepnad. Det står så här: "Så befanns han i utvärtes mått vara såsom en människa". Han hade alltså en människas yttre mått, men han hade en Gudomlig dräkt, och det var hans håg och vilja att tjäna mänskligheten. Det var tjänare-skepnaden.

Det heter vidare så här: "Han ödmjukade sig..." All upphöjelse börjar med ödmjukhet. "Han blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset..." Hans ödmjukhet ledde fram till en lydnad som ändade i döden. Det är de tre led som Bibeln pekar på. Det är inte jag som säger det här, utan det är självaste Paulus som vittnar och bär fram en uppenbarelse från Gud, i sitt brev till Filipperna. Han säger att Jesus avsåde sig härligheten och att han kom i människogestalt och intar ett förhållande till mänskligheten som tjänare. Det innebär att han böjer sig under all förnedring och förödmjukelse. Allt som kunde vara hans eget försvar för sin identitet, sin personlighet och sin karaktär som är så övermåttan hög över alla människor det lade han av. Istället ödmjukade han sig och lät denna förödmjukelse manifesteras sig i en lydnad för sin Mästare och Far. Han blev lydig och bevarade lydnaden ända in i döden, då han döddes som en brottsling. Han dog inte som en konung eller som en mästare på jorden, utan han dog som en regelrätt brottsling. Förödmjukad, beljugen, folk hade ju begått mened, de hade ljugit inför rätten, och han dog en brottslings död. Och vi ser vad allt detta utgör bakgrunden till och leder fram till: "Därför har ock Gud upp-

höjt honom över allting och givit honom det namn som är över alla namn." Prisad vare Herren!

"För att i Jesu Namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen och deras som äro på jorden och deras som äro under jorden, och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre." Detta är vad Jesus blev upphöjd till. Och vi ska ha klart för oss att det finns absolut ingen annan väg att förkunna Jesus-namnet än att "vara så till sinnes som Jesus Kristus var."

Paulus säger mycket mer i detta brev. Han säger så här: "Därför mina älskade, såsom i alltid haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast som i jorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då jag är frånvarande."

Om vi ska arbeta med fruktan och bävan på vår frälsning, så säger oss det på en gång att det inte finns någonting färdigt. Det är oerhört angeläget att vi får klart för oss att vi aldrig blir färdiga, för det märkliga är ju att när man är färdig så har ju stagnationen inträtt och då har man ju omintetgjort sin egen utveckling. Då har man dömt sig själv.

Den som har Jesu sinnelag han ödmjukar sig och tar förnedringen. Han gör som Jesus gjorde och väntar till dess Herren upphöjer och ger honom rätt. Det tog sig uttryck i att Jesus sade t ex: "Om någon begär av dig att du ska gå med en mil, så gå två med honom." Den som säger: "Stopp jag går inte med längre." Han kommer aldrig någon gång fram till den punkten där han får visa andra människor att Jesus existerar och lever. Men vi orkar inte med att människor ska komma hit och möta ett sådant sinnelag hos oss, som enstöriga, tjurskalliga människor som söker förverkliga endast sig själva, utan vi vill att de ska möta en utgivande ande av Guds härlighet och Guds kraft och Guds manifestation, så att de upplever en ny människa av Gudomlig karaktär.

Och detta ska inte gå till så att vi har någon piska över oss, utan var och en ska ha en egen ambition, en egen inneboende livskraft som gör att var och en har något att meddela. Vi ser att Paulus varnar för något: "Allasammans söka de sitt eget, ingen vad som hör Kristus Jesus till." Det säger han med tanke på att han ska sända Timoteus till Filipperna. Det var den ende brodern han hade kvar som inte sökte sitt eget. Och han sä-

ger något om Timoteus som jag tycker är fantastiskt: "Men hans beprövade trohet känner I..." Det var ju inte en trohet mot någon atmosfär eller dylikt, utan det var en trohet mot bröderna. "I veten hur han med mig har verkat i evangelii tjänst, såsom en son tjänar sin fader." Det vittnar ju om en praktisk tro där vi ger våra liv för varandra, vi tjänar varandra och utger oss själva för syskonen. Människor har förväntningar på oss, och det klarar vi aldrig av om vi inte lär oss att leva för andra. Den som väljer att gå en annan väg kommer aldrig att få se människor komma till kunskap om Kristus. Det är mycket, mycket allvarligt.

Det står i första kapitlet i Filipperbrevet: Det är nämligen min trängtan och mitt hopp, att jag i intet skall komma på skam, utan att Kristus nu som alltid skall av mig med all frimodighet bliva förhärsligad i min kropp, det må ske genom liv eller genom död. Ty att leva det är för mig Kristus, och att dö det är en vinning... men att jag lever kvar i köttet det är för eder skull mer av nöden. Och då jag är förvissad härom, vet jag, att jag skall leva kvar och förbliva hos eder alla, eder till förkovran och glädje i tron."

Han skulle inte åka upp till Korpi-lombolo eller ner till Sydafrika och isolera sig på en söderhavso för att leva sitt liv, utan han skulle leva kvar och förbliva "hos eder". Det var hos syskonen han skulle leva kvar.

En såk ska vi ha klart för oss när vi talar om Johannelund idag. Vi talar ju inte om hur man slogs i köket och bildligt talat drog stekpannan i huvudet på varandra, utan det handlar om trossteget att Johannelund överhuvudtaget fanns där. Det var ett slit och ett släp, och döden gjorde sig påmind som en försmak där ibland. Men det resulterade i de gemenskapsformerna som vi har idag. Det var någonting som föddes där.

När vi talar om Abraham så ska vi komma ihåg att det står ingenting skrivet om hur det var i köksvagnen när han drog i väg. Tänk er bara detta tåltfölje med alla dessa tält som skulle slås upp, alla dessa barn och alla människor som skulle iväg på detta luffarstråk. Varje morgon måste de sätta upp köksvagnen. Det skulle göras upp eld och det skulle kokas vatten. Det var det ena med det andra. Det står ingenting om att de gnabbades och kivades om vem som skulle diska och vem som skulle tor-ka etc. Det står bara att Abraham drog ut. Men det var ju några som tjänade i denna karavan, det ska du ha klart för dig.

forts. sid. 16

JAG ÄR SÅ TACKSAM!

Text: Ulla Näsholm

Uppväxt på ett barnhem i Brasilien har Tony Eriksson lärt sig vad det betyder att vara fattig. Som tolvåring fick Tony komma till Sverige, där Robert och Agneta Eriksson blev hans svenska föräldrar. Idag vill han resa till Dom. Rep. och visa sin tacksamhet genom att förmedla något av vad han själv fått sig till skänks genom missionen.

Tony Eriksson står just i begrepp att resa till Västindien. När detta går i tryck befinner han sig enligt planerna redan för länge sen framme i Dom. Rep. dit han reser tillsammans med en grupp andra vänner till det arbete som påbörjades för några år sedan då Stina Fridolfsson och senare Sonja Sandvik kom till Santo Domingo, huvudstaden i Dom. Rep.

Hur känns det nu?

—Det känns bra. Jag ser fram emot en spännande tid, säger Tony. Och det förstår man. Närmast framför ligger en bibelskola och en kampanj i Santo Domingo. Efter bara ett par tre veckor sedan han kommit fram och lagom hunnit acklimatisera sig kommer nästa trupp. Så nog är det både spännande och en smula dramatiskt det som händer just nu.

Med sitt svarta ostyriga hår och breda leende verkar Tony inte särskilt svensk. Han har lite svårt att sitta stilla, talar fort, avbryter sig med snabba skratt och livliga gester. Han har inte riktigt den religiösa vokabulären eller uppförandet. Och att Tony inte verkar svensk är riktigt. Han kommer från Brasilien och har bott i Sverige i drygt sex år.

—När jag var två år tog min mormor mig till ett barnhem och där bodde jag tills jag var elva år.

—Barnhemmet låg i ett litet samhälle ungefär tre mil från Sao Paulo och förestods av en svensk missionär som heter Ester Öhlander. I det brasilianska samhället gick Tony i skola och berättar lite om skillnaden mellan den och skolan i Sverige.

—Det var ju väldigt enkelt. Bänkarna och så... Mat fick man ha med sig själv och alla hade en skoluniform; blå byxor och vit skjorta.

Att Tony kom till Sverige berodde på att missionären skulle åka hem. Hon undrade om Tony ville följa med. Kontakten med hans föräldrar hade upphört helt och därför bestämde sig Tony för att resa med till Sverige, tillsammans med en annan pojke från samma barnhem.

Missionären var utsänd av pingstförsamlingen i Gävle och dit kom alltså Tony. Efter en tid träffade han Agneta och Robert Eriksson som blev hans svenska föräldrar. Han trivdes fint och blev döpt i församlingen. Frälst hade han blivit på barnhemmet.

Ibland spelade Agneta maranataaskivor hemma. To-

ny lyssnade och greps av tonen och längtade att få del av det som skivorna förmedlade.

—Det var sån mysig musik. Faktiskt var det musiken som tog mig väldigt mycket. Sen var det maranatamöte i Gävle och Arne Imsen kom hem till oss efter mötet och hade några vänner med sig.

—Jag gillade maranatamänniskorna hemskt mycket. Så när nästa möte var i Gävle gick jag dit.

—Maranata visade något annat än det jag varit med om förut, tyckte jag. Det fanns en sån kärlek mellan syskonen där och jag upplevde att den omfattade också mig. Jag var med i väckelsen och fick en helt ny blick på Jesus.

—Förut hade jag känt mig som bänksittare, men nu

förstod jag att det gällde mig, och jag måste kämpa för att komma vidare på Guds väg.

Tony har lite svårt att riktigt uttrycka vad han menar och känner av samhörighet och delaktighet. Han snubblar lite över orden när han skall försöka förklara hur han upplever.

—Jag är glad. Och ja, jag känner mig viktig på något sätt, om du förstår. Jag menar man är med och har en uppgift.

Och Tony tog budskapet allvarligt. Han flyttade till storfamiljen i Göteborg och gav bort sin bil till en broder som han tyckte behövde den bättre. Hans föräldrar tyckte nästan att han borde ha sålt den för då hade han ju haft pengar för resan till Santo Domingo.

—En kväll bad jag verkligen till Gud om ett tecken att resan skulle vara för Herren. Man kan ju tycka det är kul att resa bort, men jag ville att det skulle vara riktigt, att det var Guds plan.

När Tony bad om ett särskilt tecken tänkte han inte alls i pengar, han kände att han måste få bekräftelse på att han var på rätt väg. Det där med respengar skulle nog ordna sig om det var Guds vilja, det visste han.

Efter några dagar kom det ett meddelande från en bank hem till Tony.

—Det såg ut som ett reklamerbjudande och jag la det åt sidan. När pappa kom hem och såg det tyckte han att vi kunde väl gå till banken och höra efter vad det var.

—Vi gick dit. Jag gick lite efter och försökte se ut som om jag inte direkt var inblandad och tänkte att nu blir vi utskrattade.

—Men jag kollade in bankmannen och märkte att det var nog som det skulle.

Både Tony och hans pappa blev förvånade, chockerade och glada när de upptäckte att det var pengar som Tonys faddrar sen barnhemmet i Brasilien sparat för att tas ut när han fyllde 18 år.

—Jag hade ingen aning om det här och när jag ringde mina faddrar blev dom förvånade. Jag borde ha fått ut dom för ett år sedan, de hade legat på banken tills nu.

—Men det måste vara Gud. Hade jag fått pengarna tidigare hade jag säkert slösat bort dem, köpt stereo och bil eller så.

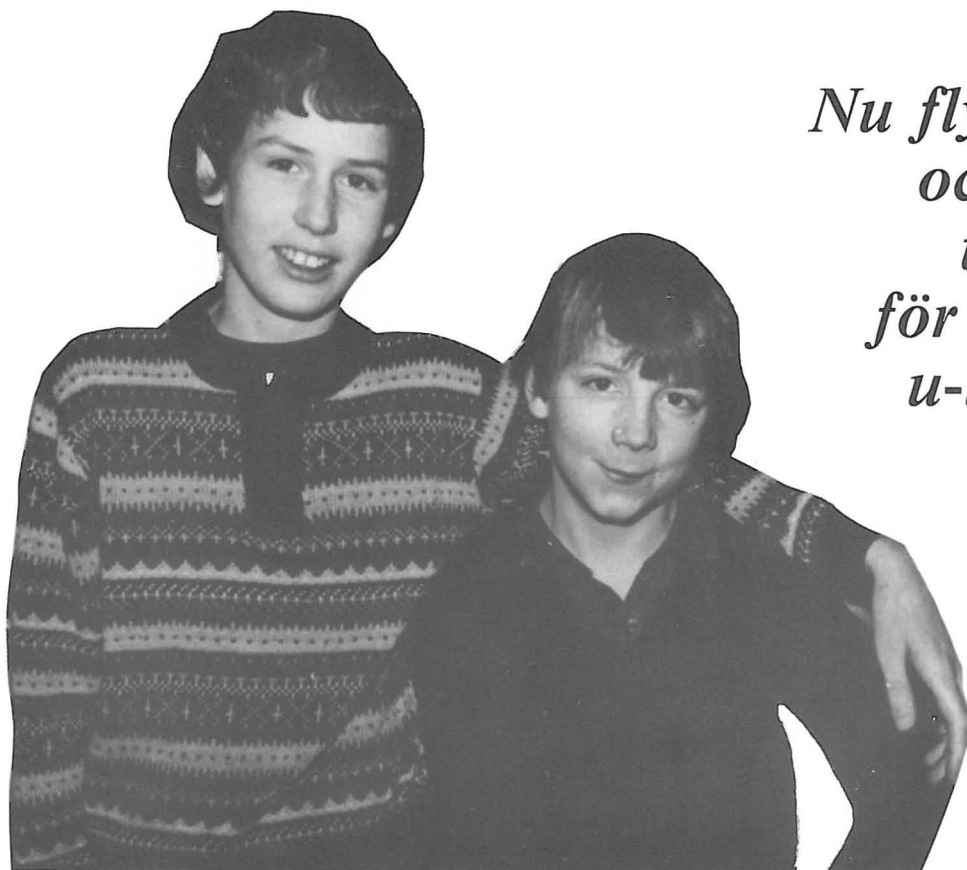
Nu har Tony både respengar och uppehålle under en tid framåt. Och språket blir inga svårigheter eftersom han har portugisiska som grund. Fast Tony har på något sätt förträngt det.

—Jag la ju bort det snart, eftersom det inte fanns nån att snacka med. Men det blir lätt att återknyta. Hör jag spanska eller portugisiska verkar det bekant fast jag ändå inte förstår orden. Så det ska nog gå fort att lära sig spanska.

Och med tanke på att syskonen i Santo Domingo just övertagit ett kafé som är en samlingsplats för ungdomarna i stan är det som gjort för Tony. Han är jämnårig med de ungdomar som brukar vara på kafeét och har lätt att finna sig tillrätta i olika sammanhang. Han kommer säkerligen att snabbt smälta in och fungera som ett vittne för den skara av unga människor som behöver höra evangelium. Och se det förverkligat av människor som förstår att tiden är kort och att insatserna måste intensifieras.

ADJÖ, SVERIGE...!

*Nu flyttar Fredrik (12)
och Johan (12)
till Karibien
för att få praktisk
u-landskunskap*

Text: Ulla Näsholm

I och med att Fredrik och Johan nu lämnat Sverige för att fortsätta skolan i Dom. Rep., som är ett typiskt u-land, har frågan om maranatabarnens undervisning åter väckt en storm av upprörda röster, mest från fördomsfulla myndigheter. Pilgrimsskolan kan dock sägas ha distanserat den statliga skolan med flera kilometer i öppenhet och vidgade perspektiv i och med detta steg. Vilka andra barn kan få liknande möjligheter?

Men Fredrik och Johan är ändå ganska medvetna om att hemlängtan säkerligen kommer att göra sig påmind. Det anförtrödde de i alla fall här till Ulla Näsholm, som reser med som deras informator.

Pilgrimsskolan som startade för en del år sedan upplevdes av maranataföräldrarna som en viktig angelägenhet, som en kallelse och ett erbjudande från Gud själv.

Människor ville ge sina barn en annan start, andra värderingar och ett annat mål än det samhället kunde erbjuda. Det handlade om att fostra barnen till gudsmänniskor och göra dem skickade för Guds rike.

Nu har det gått sex år. Vägen har varit mödosam och knagglig och ibland har problemen verkat oöverstigliga. Kritik från anhöriga, från myndigheter och massmedia har känts betungande, och kanske ibland också

oförståelse från syskon i församlingen som borde visat större delaktighet och mera stöd när det gällde barnens fostran. Men trots att vägen varit smal har det varit möjligt att färdas på den.

Nu har en ny etapp påbörjats. Genom arbetet i Santo Domingo har det gjorts möjligt att flytta en del av pilgrimsskolan till Västindien. Thommy Jacobsson och Martin Johansson har varit där som representanter för den äldsta kullen elever. Nu är det de yngres tur, Fredrik Fredriksson och Johan Brynte som kommer att förlägga sin vårtermin i Santo Domingo.

Att Johan tillhör en av de första är nog inte en tillfäl-

lighet. Som den första eleven i Pilgrimsskolan har han aldrig gått i samhällets skola. Tanken på en egen skola i församlingen hade varit aktuell i flera år, men man tänkte i enskild skola med alla de föreskrifter som fanns för att fullfölja den tanken. Det skulle ta tid att hinna ordna alla de saker som var nödvändiga för att starta skolan. Det hade inte Ann-Margreth och Hans Brynte på Blommenhof några planer på, eller rättare sagt, det var inte tid eftersom Johan skulle börja sin skolgång.

Det måste finnas en annan möjlighet, menade familjen Brynte. Någon i församlingssamfundet borde kunna ställa upp för att

genomföra undervisningen. Jodå, Britt Dahlberg som var lågstadielärare i Lidköping. Hon kom till Blommenhof för att åta sig uppgiften att undervisa åtminstone Johan. Men det fanns flera äldre barn i storfamiljen och de slutade den ordinarie skolan för att börja "Pilgrimsskolan".

Det framkom snart att man kunde ha sk hemundervisning och då bortföll de krav som ställdes på enskild skola. Helt lagligt och med en välmeriterad lärare började alltså Pilgrimsskolan. Den har fortsatt nu i sex år och det är alltså dags att utvidga och förnya undervis-

forts. sid. 18

CHOCKBEHANDLING mot likgiltigheten

Efter en kris som nästan krossat Maranata har Gud öppnat dörrarna till en missionsverksamhet som måste betecknas som inledningen till en ny epok. Mitt under konferensen kom beskedet att Fredrik och Johan, båda 12 år, skulle dra iväg till Dom. Rep. tillsammans med en hel missionerande storfamilj bestående av vanliga enkla församlingsmedlemmar. Plötsligt öppnades ett missionsperspektiv som var hissnande.

Vi blev kallade till Missions- och skolkonferens. Familjen — missionen och församlingen var temat.

Arne Imsen talade de första dagarna om brödragemenskap och vikten av rätt prioritering. Vi fick klart för oss att när kallelsen om en statsangelägenhet går ut, måste vi låta våra egna angelägenheter, hur legitima de än är, stå tillbaka för rikets angelägenheter.

Så kom då nyårshelgen. — En ny epok — en fras man lätt använder inför ett nytt år. Men ser man det i ett historiskt perspektiv förstår man, att vi verkligen är på väg in i en ny missionsepok.

1972 upplevde församlingen en kris, som ledde till att vi 1973 kastades in i ett intensivt missionsarbete i Stockholms innerstad med Gamla Bro som centrum, och sen även ut till övriga delar av landet. 1982 har vi upplevt en liknande kris och inför 1983 kastas vi ut till andra nationer.

Moussa berättade om vad de upplevt i Tunisien, om kontakter med olika människor och om Noomi som bakar svenska tårter till försäljning.

Arne Imsen redogjorde för sina upplevelser från sin senaste resa till Santo Domingo. I möte efter möte bad vi för de 380 barnen i den skola församlingen erbjudits att ta över. 60 öre om dagen, eller 200 kr om året kostar en elev i den skolan. Rena struntsumman om man jämför med att en svensk grunskoleelev kostar 25 000 kr om året. Med så små medel som 60 öre om dagen kan man hjälpa en dominikan ur analfabetismen.

Med mycket enkla medel, om man bortser från svensk standard, kan man också starta en förlossningsklinik till de fattigas hjälp. Dominikanska republiken är ett land där bara den rike kan göra anspråk på god utbildning och god hälsovård.

Just nu finns förutsättningarna att göra en insats. Landet står inför ett avgörande, det jäser i de fattigas folkhav. Om vi inte tar chansen nu, kommer förmodligen en kommunistisk revolution inom en snar framtid att stänga dörrarna för oss. I Dominikanska republiken finns villiga vänner, beredda att ställa sin yrkeskunskap som lärare och läkare m m till förfogande, bara vi tar initiativet. Vem är då villig att gå? Stina och Sonja har varit på plats och berett marken, Viveca återvänder, Robert och Agneta Eriksson åker ned en period och så har då Ulla Näsholm beslutat sig, om än motsträvt, för att göra en insats. Hon är ju leg. barnmorska, med många års yrkeserfarenhet inte bara i samhällets tjänst, hon har också bedrivit mödravård i storfamiljerna.

Ulla berättade att hon egentligen hade tänkt åka till Jönköping för att hjälpa till med hemundervisningen

där. Hon visste att Ingegerd Fredriksson varit i desperat behov av hjälp med Fredriks undervisning. Men så kom då den här konferensen och ställde allt på ända. Men Ulla kom på den genialiska lösningen att ta Fredrik med till Santo Domingo istället, och då passade familjen Brynte på att låta sonen Johan följa med. Ett hastigt och oövertänkt beslut kan det tyckas, men jag tror att det var väl förberett och samordnat av honom som har makten. Ulla har fått sin kallelse och vision förnyad.

Fredrik och Johan får avsluta mellanstadiet ute på missionsfältet. Pilgrimsskolan blir på ett konkret sätt en missionsskola. Fantastiskt!

Gunhild Herstad, lärare i Pilgrimsskolan sedan starten, berättade med lite ironi om skoldirektören som ansåg att Pilgrimsskolan är en

forts. sid. 17

Frälst för att tjäna Gud!

Det var Agnetas chilenska vänner som övertalade henne att följa med till hennes första maranatomöte. Hon anade aldrig att mötet skulle bli en vändpunkt i hennes liv. Från första stund trivdes hon och lät redan samma möte döpa sig. I församlingen har Agneta under många år hjälpt alla spansktalande invandrare tillrätta. Strax före jul reste hon till Chile för att återse det land där hon växte upp.

Intervju: Ulla Näsholm

De första åren på Gamla Bro kom många invandrare, speciellt från Chile och en del andra spansktalande länder.

Samtidigt som invandrarströmmen formerade sig mot Gamla Bro kom också Agneta Orellana. Hon har tillbringat sina tonår i Chile och har spanska som sitt modersmål. Hon kom att ta hand om de chilenska invandrare som kom till Gamla Bro, tolkade möten och hjälpte till i kontakten med myndigheter etc.

Att Agneta kom till Gamla Bro berodde på att hon fått en traktat i sin hand. Den hade delats ut vid en av kyrkorna där maranataungdomarna stod med sitt irriterande budskap och provocerade människorna.

— Jag hade varit och sett "Korset och stiletten" och när jag kom ut fick också jag en skrift. Inte kunde jag tänka mig att det skulle föra med sig att jag själv skulle bli med i församlingen.

— Jag hade blivit frälst på Mallorca. Mina föräldrar hade varit missionärer i Chile, där jag bott från det jag var tretton år tills jag fyllde arton. Sen kom jag till Sverige och bodde där några år.

— Det var ganska jobbiga år. Det fanns många orsaker till det men det är kanske inget att tala om här. I alla fall hade jag bestämt mig för att åka bort på semester. Långt hemifrån skulle jag åka och verkligen koppla av från min trassliga tillvaro... Ungefär som att slå klackarna i taket och glömma alla vardagsbekymmer.

— Men det blev inte riktigt så. Redan andra dagen under min semester blev jag frälst. Man kan väl säga att det berodde på att jag tolkade. En av resenärerna i gruppen blev sjuk. Det var söndag och ingen reseledare, guide eller tolk fanns på hotellet. Jag hjälpte till när doktorn kom och efteråt följde jag med till ett apotek för att köpa ut

medicin. När allt det där var klart var klockan nästan elva.

— Bredvid apoteket låg en lokal där det var annonserat evangeliskt möte. Där slank jag in och var med under hela gudstjänsten.

— Allt verkade vara till mig — så kände jag det. Sånger, vittnesbörd predikan stämde in på mig. I avslutningen av mötet när församlingen sjöng en sång överlämnade jag mig till Jesus Kristus. Jag blev frälst.

— Efteråt samtalade jag med pastorn och berättade lite om mig själv. "Du ser att Gud inte har övergivit dig", sa han. Och äntligen efter många år hade jag fått frid med Gud. Jag kom hem som en ny människa.

— Med en gång började jag söka efter ett andligt hem. Jag gick från kyrka till kyrka för att hitta nå'n församling där jag kunde känna gemenskap.

Sedan Agneta fått en personlig inbjudan till maranatomöten vid ett av sina besök i kyrkorna i stan, började hon att besöka maranataförsamlingen.

Men jag var tveksam i början. Maranata — jag hade hört så mycket konstigt om det. Men några av mina chilenska vänner som var frälsta övertalade mig att gå med dit. De sa att åtminstone de behövde den bibelundervisning man fick där.

— Så kom jag till det första mötet. Lokalen var överfull, människor satt på enkla träbänkar och ingenting påminde om att det skulle vara en kyrka.

— Det första jag slogs av var enkelheten — människorna var enkelt klädda och uppträdde naturligt och spontant. Folk prisade Gud, klappade i händerna t ex. Mycket av det jag såg och hörde påminde mig om Chile och de möten jag varit med om. Från första stund trivdes jag i församlingen.

— Redan första mötet blev jag döpt. Mötesledaren frågade efter att ha döpt ganska många om det fanns flera som ville gå den här vägen. Det ville jag och ett par av mina chilenska vänner.

Agneta fnissar lite generat när hon berättar om dopet. Dopkläderna tog slut så när det blev Agnetas tur hade hon ett lakan som kjol. Döpt blev hon i alla fall.

Sedan har hon varit med i församlingen. Tolkning och kontakt med spanstalande blev en huvuduppgift för henne i missionscentrat Gamla Bro. Och hemundervisningen där hon är en av stöttepelarna. Sin son Fernando har hon undervisat själv sedan andra årskurs och har hjälpt andra föräldrar när det gällt internationella och andra kontakter.

Och nu har Agneta varit på en resa bl a till Chile. Hon berättar om allt hon varit med om. Guds trofasthet i små detaljer och hur hon träffat människor som på ett eller annat sätt varit i kontakt med Gamla Bro.

— För mig var det nästan som att komma hem igen och jag hade svårt att åka ifrån Chile. Det enda som drog var syskonen i församlingen hemma.

— Men jag fick kontakt med olika människor och grupper. Bland annat en kommunitet som börjat söka efter ett mera nytestamentligt församlingsliv. Jag fick berätta om vårt arbete i Sverige och hur vi har det i församlingen. De blev väldigt intresserade över att höra om våra erfarenheter och särskilt hemundervisningen var något som folk tände på.

— Genom den fick jag också tillfälle att vittna för många klasskamrater. En orsak till att jag gärna ville åka tillbaka till Chile var att få vittna för de kamrater jag haft i skolan där. Och nu nådde

Några av storfamiliens medlemmar

Hamnen i Valparaíso

Agneta tillsammans med flickan som blev frälst på Gamla Bro, och hennes familj.

jag ganska många av dem och fick berätta om min frälsning och att det var den som var orsaken till att jag undervisade själv.

— Jag hade också tillfälle att vara med på en avslutningshögtid när eleverna tog examen. Det var precis som när jag gick där.

— Vid det här tillfället fanns också med den rektorn som var på skolan när jag gick där. Det var intressant att träffa henne och vi samtalade länge.

— Rektorn hade nu flyttat till USA där hon förestod FN-skolan och var aktiv i utbildningsfrågor som rörde hela världen. Därför kände hon ju väl till vad FN uttalat om att hemundervisningen var det bästa medlet att få bukt med analfabetismen.

— Hon lyssnade därför intensivt till mig och de erfarenheter vi hade från hemundervisningen i Sverige och ville ha fortsatt kontakt med oss och höra om den vidare utvecklingen.

Nu är Agneta hemma igen. Fullsprängd av intryck och inspirerad för missionen. Ett praktiskt åtagande är att översätta sånger till spanska och hjälpa till att få fram spanska kassetter för att använda dem i missionsarbetet i Santo Domingo. Hon hjälper Christina Imsen att få fram det rätta uttalet när hon ska sjunga in sångerna på spanska.

— Det är ju väldigt mycket arbete här hemma också, säger Agneta. Men nog skulle jag ändå vilja återvända till Chile någon gång. Vi får väl se vad Herren har i beredskap. Man vet inte.

— Maranatabudskapet behövs också i andra länder. De församlingar som finns i Chile är i regel uppköpta av politikerna. Ett exempel är att den största pingsförsamlingen invigdes av Pinochet.

Det säger en hel del om situationen i landet. Men det finns små självständiga grupper som söker sig fram på nya vägar och verkligheten har en annan syn på församlingsgemenskap. Bland annat fick Agneta hjälpa en syster att hitta en sådan grupp. Det var en flicka som hade varit en tid på Gamla Bro men nu tvingats att återvända till Chile. Hon hade svårt att finna sig tillrätta i den jättestora pingstförsamlingen och blev överlycklig när Agneta berättade för henne om en grupp syskon som kom tillsammans för att orientera sig tillbaka mot ett urkristet församlingsideal.

— Jag är ju själv tacksam för vad storfamiljen betytt för mig. Den gemenskapen är oerhört värdefull och jag är glad över att ha upplevt den.

— Vi har verkligen ett stort ansvar för att människor ska få del av det vi upplevt, avslutar Agneta.

Vi har så många religiösa uttryck, som vi använder ofta och obetänksamt och de blir slitna och innehållslösa. Men så kommer Gud med uppenbarelseljuset och ger med sin suveränitet allt nytt liv. Något som fascinerat mig en lång tid är församlingen, denna för den oinvigde så gåtfulla företeelse. Uttryck, som att vara "en lem i Kristi kropp", kan vi använda flitigt, men hur behandlar vi dem?

av Ulla Christensen

EN LEM I KRISTI KROPP

Jag gick igenom mina biologikunskaper en dag och fann att det var något som gick att använda för att förstå församlingens funktion. Syskon, läs om kroppens organ, muskler, njurar, ögon etc., om samspelet och sjukdomstillstånd och du blir förskräckt över hur nonchalant vi behandlar Kristi kropp.

Jag upptäckte att det finns inget organ i kroppen som är till för sin egen existens, dels är det beroende av andra organ för att kunna fungera och det i sin tur måste fungera tillfredsställande för att inte hindra andra organs livsviktiga insats.

Givetvis kan jag röra mina fingrar omotiverat på handen, men om jag med rörelsen uträttar något, så är det ju alltid hela kroppen, som får ta del av konsekvensen av rörelsen.

Vi behöver en större medvetenhet när det gäller vår egen och andras plats och funktion i kroppen och en höjd beredskap mot kroppens fiender t ex infektioner. Vad skulle vår lekamliga kropp göra utan vita blodkroppar och lymfan? Är du kanske en vit blodkropp? Acceptera tjänsten då så inte kroppen går under för en banal infektion!

För att den här gudomliga organismen ska fungera tillfredsställande förutsätter ju att en människa utsätter sig för Guds fostrande hand efter kärleksmötet med Jesus Kristus. Vi läser ju om köttets gärningar och Andens frukt. Att vi är behäftade med defekter och lyten är vi väl alla mer eller mindre grymt medvetna om. Men under Mästarehanden formas leret. Men vad gör vi med våra naturliga gåvor och talanger. Vår stolthet. Det vi väldigt gärna visar fram. Även dessa ska till korset och dö! En naturlig gåva kan aldrig användas till församlingens uppbyggelse

om den frambäres i köttet.

Två befriande nyckelord uppenbarade sig för mig. *Kött = konkurrens, contra Ande = kompliment.* Den drivande kraften bakom köttet är ju konkurrensen för att egot ska få maximal tillfredsställelse. Men den andliga människan kan bara en passion i livet: *Församlingens uppbyggelse!* Och hon är ödmjukt medveten om sina begränsningar och stora behov av syskonen (lemmarna) för att tillsammans bli den täcka brud som Jesus Kristus trår att snart fira bröllop med.

Befrielse till världens barn

Av Jan-Olov Ceder

Naturligtvis skall vi gå till skriften för att lära och informera oss om vår situation inför världen, vi har ju apostlarnas undervisning och vittnesbörd nedtecknat till oss. Vi läser om Jesus när han blir andefylld och samtidigt får uppenbarelsen om det tillkommande riket som också även aposteln Johannes senare fick skåda.

Han fick klart för sig vilken uppgift han hade här på jorden, och blev på grund av den uppgiften förd ut i öknen för att där övervinna och omintetgöra mörkrets krafter, och dess maktinflytande över sitt eget liv. Och därmed öppnar han en helt ny väg för hela människosläktet, banar en väg för ett helt nytt folk att följa honom, han inleder en helt ny tidsålder. Han bröt sigillet på livets bok och fick skåda in i framtiden och fick insikt om sådant som ingen människa tidigare vetat om.

— *Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegl? Men ingen vare sig i himmelen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se vad som stod däri. Och jag grät bittert över att ingen fanns värdig att öppna bokrullen eller se vad som stod däri. Då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm som såg ut som om det hade varit slaktat, och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen.*

Vi kan gå tillbaka litet i tiden och minnas att prästens tjänst (ej översteprästens) i templet var knuten till det "heliga" som var den första avdelningen i templet. Dag efter dag kom syndare till honom med sina offer. Efter att han bekänt sin synd över det oskyldiga djuret måste dom själva ta livet av det. Därefter tog prästen litet av blodet från djuret med sig in i det "heliga" och stänkte det framför förlåten som

dolde arken med de tio buden som syndaren hade överträtt. Därmed visade syndaren att han hade överträtt Guds skrivna lag och förtjänade dödsstraff. Men genom att åberopa en ställföreträdarens död blev han fritagen från skuld och dom.

Både den handling som prästen utförde och själva offerdjuret, och syndarens likvidering av offret pekar fram emot Jesus. Det fanns ingen som var värdig att öppna bokrullen, endast genom blod kunde sigillet brytas, och endast översteprästen fick gå in innanför förlå-

ten. Så står där ett lamm som såg ut som om det hade varit slaktat. Annars läser vi ofta om Messias och människosonen men här talar det om lammet.

Det är något speciellt med det slaktade lammet, och det är att Messias måste lida för att ingå i sin härlighet. Det var just därför, genom lidandet som han fick denna förmåga som ingen tidigare hade haft. Han gjorde något som ingen tidigare gjort han avväpnade mörktets furste och fick se vad som skulle komma att ske i framtiden och kungjor-

de detta för människorna i liknelser. Han kom med nåd och befrielse till världens barn.

Johannes utropar:

— *Se Guds lamm som borttager världens synd, och jag såg Anden såsom en duva sänka sig ned från himmelen och förbliva över honom.*

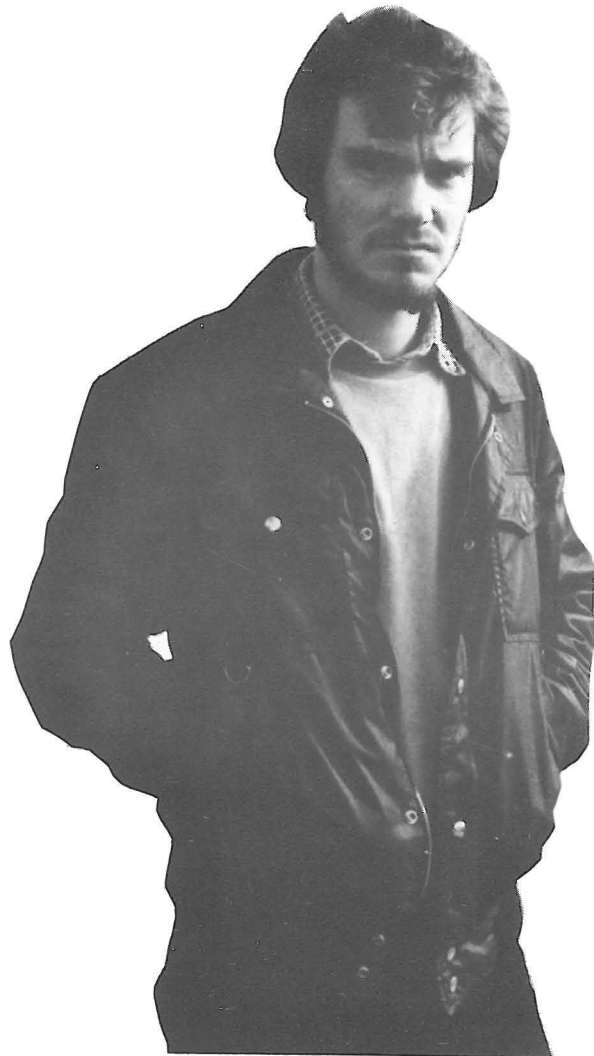
Vi kan ju försöka sätta oss in i hur denne timmermannens son upplevde sin situation, denne Jesus som lät döpa sig såsom många andra i trakten runt omkring där Johannes döpte. Efter dopet fylldes han av helig ande och fick uppenbart för sig att Guds rike skulle förkunnas och levas ut här på jorden. Och efter uppgörelsen och segern i öknen, gick han ut med ett bud om en framtid av nåd och försoning. Han gick ut och förlät människorna deras försyndelser, och därmed upplöstes också Guds dom över människorna i form av sjukdomar och plågor.

— *Vilket är lättare att säga: dina synder förlåtas dig, eller stå upp och gå? Men för att ni skall veta att människosonen har makt här på jorden att förlåta synder så säger jag: stå upp och tag din säng och gå hem, då stog han upp och gick hem. Och när folket såg detta blevo de häpnade och prisade Gud, som hade givit sådan makt åt människor.*

Strax innan uppgörelsen i öknen kommer de mörka makterna emot honom och vill beröva honom vissheten och sitt självförtroende med den ifrågasättande frågan: *Är du Guds son så bjud denna sten att bli bröd.*

Visst möter också vi, nästan vardagligen denna prövning: Är du Guds barn? Men vi får absolut inte grunda rätten till vårt barnskap på det att det skall ske under genom oss. Det är inte det som grundar, att vi har blivit försonade med Gud, utan barnskapet grundas genom att vi tar emot förlåtel-

forts. sid. 16

Praktiserad tro

forts. fr. sid. 6

Vilka var de då? Det var de som antog en tjänare-skepnad och som ställde sig i ledet med en given mission att tjäna Herren. Och så gick de in i detta led och tjänade dag och natt. Deras namn blev inte omskrivna i Bibeln, men deras livsverk blev omskrivet "De drog ut".

Vad man kommer att tala om här det är att Maranata-folket bodde på Geijersgatan i Ekeby. De vet inte om hur vi grät, hur vi slogs, förtvivlade och kämpade. Men skulle vi tänka på oss själva och säga, "det här orkar jag inte med längre", "det här klarar inte jag av", då skulle det inte finnas något Geijersgatan och det skulle inte finnas något Ekeby, och det skulle inte finnas något vittnesbörd ibland människorna heller.

Gud har kallat oss i detta heliga vandringsståg för att han vill manifestera sig för detta släkte, och vi ska ha klart för oss att vad Herren har gjort här är inte bara för Skåne. Det är för Danmark, det är för Tyskland och det är för Europa, om Herren får som han vill.

Det innebär ju att var och en måste fatta vad han är inne i för någonting. Vi ska vara ett Abrahams släkt-ståg i den här tiden. Då kan man inte säga: "Det gör inte jag! Det passar inte mig! Det är förnedrande för mig, o.s.v." Vi måste ha helhetsbilden av vad vi är inne i för något, och vara beredda att lägga ned våra intressen och ambitioner och passioner, för att komma vidare tillsammans.

Om vi inte klarar av de små detaljerna idag, som att bara laga frukost på morgonen, vi skulle stå i kö för att hinna först att laga frukost till dem vi älskar! Om vi inte klarar av

det idag, hur ska vi då klara oss den dag de sätter ett gevär i nacken på oss? Det kan vara fantasifullt, men det är inte fantasifullt. "Sympatiserar du med dem ute i Ekeby — kan vi få se ditt arbetstillstånd? Du är inte med i fackföreningen! Du har inte dina barn i skolan? Du har inget bostadsbidrag?"

Fattar vi allvaret i det här, och vad striden kommer att gälla? Alla frågor spåras ju tillbaka till denna enda: — Är du tillsammans med Jesus?

Jag har tänkt på det här att vi ger våra liv, och jag fick klart för mig att det är vi som bestämmer om det. Det kanske finns dem ibland oss som upplever sin kallelse så angelägen att han står på sin post till dess han dör. Han har blivit kallad av Herren. Han skyr inga medel. Han kommer att stå på sin post tills han helt enkelt lämnar in, så heligt upplever han sitt uppdrag. Det kanske beror på att han upplever att bördan blivit tyngre och tyngre när människor hoppar av. Till slut blir han ensam och lägger av, kanske därför att han blir mentalsjuk eller fysiskt handikappad för hela sitt liv, eftersom han har kört slut på sin kropp. Herren kommer att se till honom och ge honom sin lön för det i evigheten. Men frågan är om vi kan bära den skulden för att vi hoppat av? Är det inte bättre att vara med och göra en samlad insats för Guds verk?

Jag har tänkt på det här med lögn och sanning, och har funderat på var någonstans i Bibeln det står att det är sanning om man lämnar ut varandra. Tänk på Rahab, som sade: "De har gått upp på berget." Det är självklart att man inte lämnar ut syskonen. Men jag har en känsla av att när vi ligger i skyttegravarna och fienden ropar i högtalaren, och frågar: "Var har ni gömt Petterson?" Då kommer vårt sjuka, dåliga samvete fram därför att djävulen har lyckats inbilla

oss den fantastiska idiotien att vi måste stå där i skyttegravarna och säga: "Jo, han ligger där borta!", eftersom vi måste tala sanning. Fattar ni bilden? Det kan ju inte vara sanning.

Jag har fått en kallelse av Herren att skapa skolan. Jag har fått en kallelse att ta ut mina barn ur skolan, därför att det är en institution som tillhör världsordningen och som skapar Guds-fientliga människor och som skapar djävlar.

Vi har fått en kallelse att ta hand om våra anhöriga. Det är vår största kallelse idag och det kommer att bli en väckelse-signal för hela Europa, för det finns ingen som gör det nu för tiden. De lämnar bort sina barn, de lämnar bort allihop, och vårt budskap riktar sig mot dessa missförhållanden. Det är inte säkert att vi lyckas med det här. Gud har aldrig sagt att vi ska bygga upp ett himmelrike på jorden.

Men vi har kommit en etapp på vägen, när vi som de första kristna "ständigt var dag kom tillsammans." Tänk! Den dagen när de hade kärleksmåltid. De hade borden dukade, långa långa bord, och de hjälpte varandra. Så började man knorra... Sen kom utvecklingen — förföljelsen, de blev utspridda. Vi kanske får några år här i Ekeby. Det kanske blommar upp här. Men när det blommar upp så kan fienden resa sig, och så raderas vi ut. Men vi drar vidare. Även om fem av oss skulle läsas in på fem år, eller tio år, så drar de andra vidare till ett nytt ställe. Vi far till en annan kontinent, eller en annan bygd eller kommun, men vi ger aldrig upp. Vi ger aldrig upp det här budskapet och den kallelse vi fått av Herren.

Vi kommer att bli som Paulus — vi blir ensamma. Vi kommer att bli som Petrus och de andra — vi blir ensamma var och en. Slutetappen måste vi gå själva.

Befrielse till

forts. fr. sid. 15

se för vår synd och får en tro som ger oss visshet, en inbeboende Ande som ropar: Fader!

Denna tro är ändå på ett sätt grundad på Guds kraft men är en tros uppenbarelse och inte först och främst en tros manifest. Det är hoppsfullt att läsa hur Jesus övervinna dessa prövningar, han besegrar dessa tankar som uppstod hos honom, dessa människotankar, och sedan satan hade slutat med sina frestelser vek han ifrån honom.

Jag tror att detta gäller för oss idag, att vi griper fatt och håller kvar i den trosuppenbarelse vi har fått och inte låter anklaga oss av yttre omständigheter.

Vi kan också övervinna allt ont, eftersom vi lever i samma ande och kraft som Jesus gjorde, vi som är kroppen, vi som är införlivade i honom, och vi kan därför övervinna alla mörka krafter. Vi kan övervinna alla prövningar för att därefter gå in i en uppgift som vi har i kroppen, att uppbygga Kristi kropp som är församlingen.

Och när vi har övervunnit, då viker det onda ifrån oss, allting har sin spets. Här skall vi bedja till Herren så att vi kommer över och igenom områden i våra liv, situationer som vi frestas i, så att vi verkligen kommer in i en levande funktion i Kristi kropp.

Om vi riktigt ärligt och uppriktigt rannsakar oss själva så kommer vi fram till att det är just synden som är orsak till att du och jag hamnar utanför meningen med våra liv. Vi förs bort från det liv vi har fått kunskap om

och som vi egentligen strävar efter, bort från livet i Kristus. Det är ju alltid synden som skiljer människor från Gud, och syndens lön är förgängelse, sjukdom och död. Du och jag är här på jorden för att vi verkligen skall övervinna det som är i världen genom vår tro, och besegra mörkrets makter med vårt liv, genom delaktiggörelse i det lidande kristuslivet.

— Och de sjöngo en ny sång som lydde så: Du är värdig att taga bokrullen, och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och

Stoppa resan

forts. fr. sid. 2

Det märkliga var att man plötsligt dag efter dag kunde läsa om hur maranatavännerna i Skåne ockuperat sin bagerilokal och vägrat betala hyran. Det gav också tillfälle för TV och vissa tidningar att ge utlopp för rent personliga påhopp mot familjen Brynte i Malmö, skrämmande i sin ensidighet och hätskhet.

Först sedan Hans Brynte och Arne Imsen själva tagit egna kontakter med TV och pressen gick de med på att låta även den andra sidan komma till tals. Presskonferensen man anordnade höll dock på att urarta till total kalabalik. En journalist uppträdde så aggressivt att han måste lugnas ner genom en varning om fysiskt ingripande. Imsen kunde till slut förklara att pengarna visst betalats men aldrig lösts ut av den kvinnliga hyresvärden. Hennes påståendet om att hon inte fick tillträde till lokalen var lögn. I verkligheten hade hon inbjudits flera gånger men vägrat komma. I stället hade hon försökt bryta sig in då ingen fanns i bageriet.

— Det här är en trivial hyrestvist som aldrig skulle väcka minsta intresse om det gällt vanliga medborgare. Men nu är Maranata med i bilden och då är det så viktigt och brådskande att man inte ens bryr sig om att ta reda på om det finns någon sanning i påståendena. Det visar att det här inte varit en

vanlig hyrestvist utan ett uttryck för en ren religionsföröjelse, kommenterade Arne Imsen händelsen.

O, hemska tanke

Två skolpojars resa till Dominikanska republiken skakade etablissemangen. Liknande resor har väl gjorts förut, men skillnaden låg i den utmaning resan den här gången utgjorde mot det regelomgärdade samhälle som inte tilltror sina medborgare att själva fatta egna beslut om vad som är bäst för dem själva.

Myndigheternas enorma känslighet talar ett tydligt språk. Skulle barnen lämna Sverige, skulle man förlora all kontroll över dem. Utanför Sveriges gränser finns ingen skolplikt, och dit når inte de sociala myndigheternas långa armar. Det skulle ju bli farligt om vem som helst bara kunde sticka iväg till en svensk koloni någonstans ute i världen om myndigheterna blev intresserade av dem. O, hemska tanke!

Men nu skulle inte barnen lämna Sverige för gott.

— De här barnen skall inte ut för att bli barnmissionärer, förklarar Arne Imsen. De skall bara ut för att bli undervisade.

— Ja, det var faktiskt jag som kom på det, understryker eleven själv, Fredrik Fredriksson, 12 år.

Tunisien och Dominikanska republiken är två dörrar som öppnats, och kan om vi är beredvilliga bli en språngbräda till övriga arabvärlden och övriga latinamerika. Och *alla* kan vara med, för det handlar om en enkel princip som Jesus lärt oss. Nämligen att ta emot ett barn och att ge en bägare vatten. Alla kan inte föda barn, men alla kan ta emot ett barn, vi är inga Niagarafall, men alla kan ge ett glas vatten.

heterna. Det var faktiskt fyra månader kvar till skördetiden, det var så gott som ny-sått, precis som dom sade. Men Jesus hävdade en annan auktoritet, han hävdade gudsríkets närvarande, som dom inte såg eller kunde se och därför måste kungöras genom liknelser.

forts. nästa nr

Chockbehandling

forts. fr. sid. 11

överklasskola, då är det helt på sin plats med studier utomlands.

En ny epok, skrev jag i början, men är inte det där med skolor och sjukvård traditionella missionsinsatser? Jo, men den stora skillnaden är att i Tunisien och Dominikanska republiken ska resurserna skapas på plats. Det har redan fått sin begynnelse med Noomis tårtor och Sonjas pannkakor, planer på bageri, bilverkstad, o s v.

forts. fr. föreg. sida

har med ditt blod åt Gud köpt människor, av alla stammar, folk och folkslag, och gjort dem åt vår Gud till ett konungarike, och de skola regera på jorden.

Vi måste böja oss för det faktum att vårt förstånd inte alltid räcker till för oss, men genom tron kan vi höja oss över de faktiska omständig-

Bo M. Höglander har varit, som han säger, "på reportageresa" i USA

Resultatet från denna samma resa till en kristen kommunitet redovisas i Hemmets Vän och Midnattsropet med ett års tidskillnad bl a som följer här nedan.

Bo M. Höglander, här längst t v tätt bredvid Marsha och Albert Spriggs, introducerade gruppen i Sverige.

Bo M. Höglander 1 MIDNATTSROPET Nr 10-11, 1981

....Dessa oförglömliga dagar upplevde vi oss inte som i "Amerika", utan som mer i Guds rike! Atmosfären, gästvänligheten, måltiderna arbetet, storhushållen, familjerna, barnen, kärleken och tillgivenheten — allt gjorde ett så rikt och mäktigt intryck på oss — och i oss. Här kände vi oss som hemma....på grund av det andliga släktskap som vi upplevde, trots skillnader i gudstjänststil och teologi....

....Det visade sig senare hur nyttigt och värdefullt det var att ha tillbragt denna vecka hos "the body" i Island Pond, innan vi konfronterades med "själva USA" för att försöka bilda oss en uppfattning om läget i kristenheten. Deras enkla, sunda och naturliga livsstil satt som nitad på nådhinnan och i minnet då vi såg hur "evangelium" presenterades i lyxförpackning, i TV-rutan eller i någon jättekyrka....

....Vi förstär att Gud nu mer än någonsin vill samla ett folk, ut ur alla nationer, stammar, raser och språk! Vill vi bara ta den apostoliska undervisningen i Nya Testamentet på allvar kommer vi att konkret se hur Herren tar ut ett avskilt folk som han kan kalla efter sitt Namn och som är ämnat att vara Hans speciella redskap i denna förvirringens tidsålder — ekklesia Theoi, Guds församling! Den unika skapelse, som är både tempel och kropp och nation, ja rike på en och samma gång — med egen ordning, andligt, kulturellt, ekonomiskt, socialt!....

....Denna församlingskroppens liv och arbete vittnar om en grundlig uppgörelse med de värderingar och falska frihetsideal som vi vanligtvis förknippar med amerikansk kristendom. De här syskonen har tagit Nya Testamentets församlingsgemenskap- och kärleksideal på allvar och låtit dem genomsyra hela livet....

Vår tidnings läsare får själva bedöma reporterns engagerade rapporter från en omtumlande USA-visit med chockeffekter. Eller är det möjligen en uppvisning regisserad för etablissemangen av dubbelkommandot profit och karriär? Övriga kommentarer av Arne Imsen i kommande nummer.

Bo M. Höglander 2 HEMMETS VÄN Nr 6, 10 feb, 1983

....KCC tillhör de mest extrema och exklusiva av dem och uppvisar de flesta av alla de kännetecken som religionssociologer tillskriver sekten....

....Albert och Marsha, och flera andra ledare har också besökt Sverige och under några år odlat en livlig kontakt med Arne Imsens Maranata. Imsen och andra maranatamedlemmar har besökt KCC vid ett flertal tillfällen....

....Under min veckolånga visit i sekten såg jag inte till vare sig radio, TV eller någon dagstidning. Sådant världsligt inflytande är definitivt utrensats. All litteratur ses för övrigt med skepsis av ledningen. "Medlemmarna skall inte påverkas utifrån", sa Albert Spriggs, utan "kommunitetens egna ledare ska styra och förmedla all kunskap och inläring". Men givetvis serveras bara det som inte verkar obekvämt för ledningen eller för "sammanhållningen" inom sekten....

....Hur denna utveckling som The Kingdom Church Community befinner sig mitt uppe i skall sluta är det naturligtvis svårt att sja om. Men med en tillbakablick i historien kan man ana det. Slutet för sekter som KCC är dessvärre sällan gott....

....Dock tycks det som att om man en gång gett sig ut på isolationismens och sektersismens ökenvandring finns det ingen återvändo, åtminstone inte kollektivt. Den blinda fanatismen i dess många groteska skepnader tar hem spelet, med förödande konsekvenser för individer, familjer, samhälle och kristenhet....

Adjö, Sverige ...!

forts. fr. sid. 10

ningen. Att praktiskt och konkret möta en annan kultur, andra miljöer och folk är av betydelse i synnerhet för unga människor som är särskilt formbara. Och nu är alltså några av de yngre på väg till en annan kontinent. Så allt välmenande tal om isoleringen för maranata-barnen borde väl därmed vara ur världen för alltid.

Men för att ta det väldigt konkret berodde alltihop på att jag är barnmorska(!). En sådan behövdes i Santo Domingo för att bygga upp en klinik där. Med de svenska mått på sjukvård och utrustning etc man har, tänkte jag snabbt, la till min ganska svaga hälsa som faktiskt redan i Sverige upplevdes som ett handikapp och slog ifrån mig både tanken och förslaget.

Under konferensen upplevde jag en sådan förnyelse att Gud åter fick möjlighet att bevisa att det handlar om vad *Han* kunde göra och

inte så mycket mina egna resurser eller brist på dem. Jesus Kristus var ju allt jag behövde; både av kraft och styrka och han har ju lovat att vara med. Då betyder det ju inte särskilt mycket vad jag har av tillgångar eller hur jag känner mig.

Med en förnyad syn på Jesu resurser och en upplivad tro på hans makt är det en underbar nåd att få ställa sig till förfogande för Guds verk vad det än innebär.

Också syskongemenskapen har fått en annan dimension, perspektivet vidgats och visionen förnyats. Nu är det med en förhoppning att inom en inte alltför avlägsen framtid kunna vara med och förverkliga även förlösningsskolen. Det är väldigt spännande därför att människor redan satt sig i rörelse för att t ex försöka få fram sjukvårdsartiklar.

Mitt i detta som hände under konferensen både med mig och med många av syskonen bestämdes det att pojarna skulle följa med till Dominikanska Republiken och ha sin skolgång där un-

der en termin. Och nog är barnen i storfamiljen mera självständiga än barn i allmänhet. Fostran och gemenskapen i församlingen har gjort dem sådana. Men föräldrarna? Hur ställer de sig till att skicka sina barn så långt utanför landets gränser? Men också där har församlingssamfundet gjort att de ser det som en förmån att barnen får en inblick i andra förhållanden och nära kontakt med missionsländerna.

Så här säger Bertil Fredriksson om att sända Fredrik till Västindien.

— Jag känner ju till förhållandena därnere, jag har ju själv varit där. Dessutom känner jag alla som Fredrik skall vara tillsammans med. Det är väldigt naturligt att det blir så här tycker jag. Både härligt och välsignat.

Johan och Fredrik ser det som en ganska spännande tilldragelse även om de är ganska medvetna om att hemlängtan säkerligen kommer att göra sig påmind. Men det finns med i kalkylen och som Johan sa när Arne

Imsen intervjuade honom i ett möte om hans resa: "Gud är ju med!" Och då behöver man helt givet inte vara rädd eller ängslig om det kan bli jobbigt ibland.

Ann-Margreth och Hans Brynte tycker också att det är roligt att få sända iväg sin son — i förväg innan de själva reser, kanske.

— Det känns som man har lyckats som förälder, säger Hans. Vi har funderat på hur det här med församlingen ska fungera när det gäller barnen och framtiden. Det här ser vi nu som ett led i utvecklingen. Även om det på ett sätt känns som ett offer är vi glada över att få sända iväg Johan.

Och för Pilgrimsskolan i dess helhet har det en oerhörd betydelse. Barnen får genom Johan och Fredrik en direktkontakt och en samhörighet med missionen som är betydelsefull. Bed för Pilgrimsskolan och för vad den betyder — både i Sverige och i andra länder.

Vi återkommer med rapporter när vi hunnit acklimatisera oss det allra minsta!

Midnattsropet

Utkommer varje månad

Ur nästa nummer: Unik rättegång i Svea Hovrätt - "Åklagaren mot Maranata". Så här bor "barnmissionärerna" i Dom. rep. Vittnesbörd m.m.

Dags att prenumerera!

Du kan hjälpa oss mycket genom att så fort som möjligt sätta in pengarna på vårt postgirokonto.

Pg 48 64 65-8

Midnattsropet är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu ifråga om skolan, lagstiftningen, missionssituationen, politiken eller ekonomin bör Du läsa Midnattsropet.

Jag vill prenumerera på Midnattsropet

☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:

Skicka kupongen till:

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Framtiden är vår

Forts. fr. sid. 5

liska flathet och den egoistiska trångsynthet som vår materialistiska livsstil öppnat spärren för. Ingen annanstans kunde vi bättre fostra människor för en enkla livsstil och skapa verklig beredskap för kommande kristider.

Erfarenheterna från storfamiljen väckte våra största förhoppningar till liv. Tänk om det gick att sammanföra alla generationer och sammansvetsa dem till det ömsesidiga beroende som är förutsättningen för verklig gemenskap! Först måste naturligtvis banden mellan barnen och föräldrarna stärkas. Barnen var ju framtiden och måste därför ingjutas respekt för familjens lagar och gemenskapens öden. Det var ju inte svårt att se att speciellt barnen idag utsattes för de mest splittrande och destruktiva krafterna i samhället. Tänk om vi kunde starta en egen skola!

Nu blev det visserligen ingen skola. Föräldrarna började undervisa sina barn i s.k. hemundervisning. Det var mer än vi vågat tro och en fantastisk seger. Vi måste återigen konstatera att storfamiljen var även familjens bästa skydd. Nu kunde vi börja hoppas på en ny generation som kunde växa upp utan att behöva lämnas ut till alla vilddjurskrafter i samhällets utbildningsapparat som vi blivit. Det var inte utan att vi kände oss nästan lite förrådda av tidigare generationer som obehjälpligt lämnat ut sina barn till en slapp och hållningslös fostran. Nu ville vi själva med dubbel kraft mana till väckelse. Vi ville se en generation som bättre rustad kunde möta tidens ondska och förmedla livets ord till en förlorad värld.

Vi hade satt igång en lavin, det förstod vi snart. Tankarna flödade. Tänk om vi kunde skapa egna arbetstillfällen och en egen ekonomi med främsta inriktning på att sprida evangelium till så många som möjligt, en ekonomi med själva arbetet av större betydelse än själva vinsten. Tänk om vi kunde utveckla ett helt eget näringsliv med olika grenar såsom jordbruk, fiske, industri, hantverk, försäljning och servicenärings!

Så lade vi, utan att direkt haft avsikten, grunden till ett nytt samhälle, där arbetet var en del av själva gudstjänsten. Vi hade börjat förverkliga drömmen om församlingen som ett idealsamhälle.

Visst var det drömmar!

Men alla hade inte förståelse för oss. Våra tankar verkade chockerande. Det här var ju ingen vanlig kristendom. Bestörtningen över det var säkert äkta:

— Det där är ju bara utopier! Nu måste ni verkligen ha kommit fel!

Utopier? Än sen då! Visst var det drömmar, det förnekade vi aldrig, men de var i alla fall sagolikt inspirerande. Kunde vi, skulle vi naturligtvis gå ännu längre: skapa egna utbildningsvägar, egen sjukvård och egen rättsordning. Och skulle vi inte få möjligheter att förverkliga det, skulle vi i alla fall vara med om att ange en ny inriktning i samhället och i vår omgivning. Vi trodde på väckelse, men inte genom kompromisser med den hedniska ordningen. Vår profetiska uppgift var tvärtom att renodla de ideal som de gick att finna i Guds ord.

Tanken på en grundläggande samvetsväckelse eggade till största uppoftningar. Men, o vad vi fick slita. Vi har fått ge våra bästa år, medan andra vänt oss ryggen när vi behövt deras hjälp som bäst. Att förstå sin tid har dock inte varit alla givet. Revolution gör man knappt när man blivit gammal. Och försuttna tillfällen får man aldrig igen. Det är inget annat att göra än att bara beklaga dem som inga drömmar haft.

Framtiden

Nu står vi åter inför ett nytt år. Det är en dyster framtidsbild som målas upp för våra ögon. Orsakerna är många. Vi konstaterar bristen på engagemang, tröttheten och de låga ambitionerna. Vi ser det och förundras.

Men varifrån kommer då alla ideal som påverkat människorna till en så destruktiv moral och livsstil? Vad är det som frambringat och hela tiden vidmakthåller drog- och flumsamhället, fusk- och roffarmentaliteten, skin- och punkmodet, videovåldet och gaminstinkten? Och varifrån kommer de mångas bekymmerslöshet i denna värld, vars största befolkning saknar möjligheter att tillfredsställa sina mest elementära behov?

Och vad är orsaken till kyrkornas totalt verklighetsfrämmande tillvaro av gospelgalor, shower, hårdrock och idolkult, leklystnad, frisbee och vindsurfing. Bakom en glättad och ytlig förkunnelse om möjligheter till framgångsrik karriär och materiellt överflöd växer en generation upp utan vägledning och ideal. Det är som om en överklig undergångsstämning vilade över allsammans. Ja, det är som om domen redan gått i verkställighet.

Gator av guld

Gud vare lov, det finns dock en ljuspunkt! Gud har givit sin församling uppdraget att bringa frälsningens budskap till människorna. Det finns en framtid och ett hopp, men bara för den skara som förstått att enda räddningen för människan är ett radikalt uttåg ur världen, ur systemet och ur det religiösa etablissemangen, som förrått de heliga idealen. Nu gläder vi oss inför framtiden, därför att vi har likt Johannes på Patmos, fått nåden att genom mörkret och röken från de domar som går över jorden, se en ny himmel och en ny jord och det nya Jerusalem komma ned från himmelen.

Det är "något" vi har sett, och det är det som trots mörkret och hopplösheten omkring oss inspirerar och griper oss till hänförelse. Vi har liksom sett den gudomliga ordningen och den fullkomliga harmonin i det nya Jerusalem. Vi har liksom sett stadens gata som är av rent guld och stadsmurens grundstenar som är av ädla stenar. Symboliken, beskrivningen av den nya staden, talar om ett samhälle byggt på alltigenom ädla kvaliteter: jämlikhet, rättvisa och ordning.

Det nya Jerusalem är församlingen av gudomligt ursprung och med gudomlig ordning. Nu lämnar vi världen för att upprätta den ordning som vi skadat i fjärran också här på jorden fullt synligt för människorna. Genom församlingen vill Gud transformera ner sin gudomliga ordning till det mänskliga planet för att hans vilja skall bli gällande på alla områden.

Nu bygger vi upp en ny gudomligt inspirerad gemenskap, en ny ekonomisk ordning, ett eget näringsliv, en egen skola och en ny rättsordning efter de riktlinjer vi kan skönja i bibeln.

Drömmen om en ny himmel och en ny jord och gator av guld är en inspirationskälla och en drivkraft utan motstycke. Vi har fått en dröm som vi till varje pris vill se förverkligad i Guds församling. Ändock vet vi att världen aldrig kommer att acceptera en sådan ordning. Den kommer tvärtom alltid att bekämpa den, ja, till och med gå så långt i förföljelse att vi ibland måste miss-trösta om livet.

Men vi har satt oss i rörelse, och det är i vårt upp-brott ur världen vårt vittnesbörd ligger. Gud vill ge mänskligheten en chans. Genom den levande församlingen vill Gud visa att han är rättfärdig, att hans domar är rättvisa och hans ordningar fullkomliga. Guds vrede vilar över all ogudaktighet och all orättfärdighet. Men det finns frälsning för den som vill ta emot.

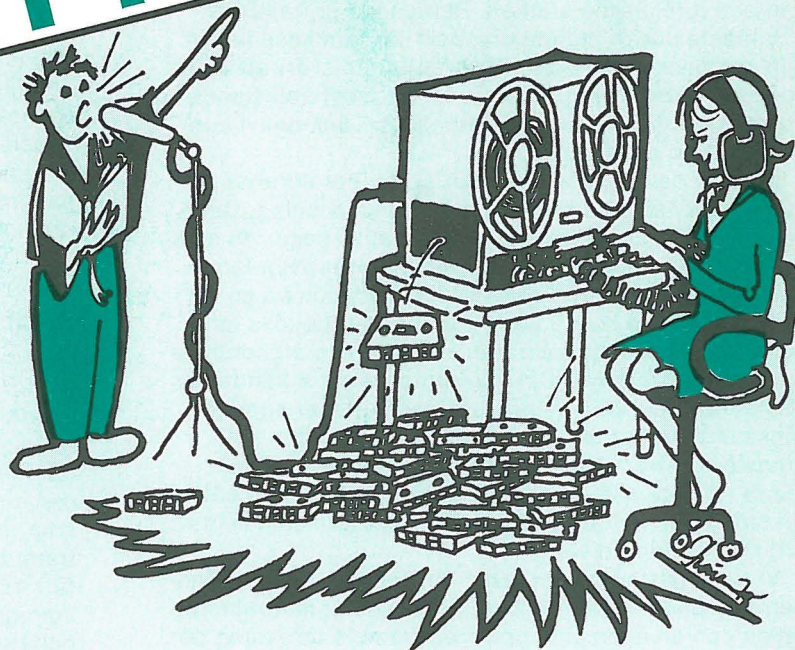
På mångas begäran

MÅNADENS KASSETT

kommer igen!

Inspelningar från bibelstudier, väckelsemöten med dynamisk församlingssång, färg- och mästark stark förkunnelse, friska vittnesbörd, lovsång och tillbedjan.

Ett kassettband i månaden.

FEBRUARI MÅNADS KASSETT

KB 830105

Församlingssång: HAN HAR GJORT MIG GLAD / JAG HAR OUTSÄGLIGT STOR OCH HIMMELSK GLÄDJE / JESUS O DET NAMNET / HALLELUJA, HALLELUJA.

BERTIL FREDRIKSSON och GUNHILD HERSTAD vittnar.

CHRISTINA IMSEN o. ULLA CHRISTENSEN sjunger: SNART VI LÄMNAR STRIDENS LAND / DET ÄR GUDS FÖRSAMLING.

ARNE IMSEN talar om tjänst och förvaltarekap. Sång: BRING BLOTT BUD.

Pris 30:- per band/månad eller helårsprenumeration 330:-/år. (Vill du betala helår: Sätt in 330:- på MRM:s pg 37 50 50-2. Märk inbetalningskortet "Månadens kassett").

☐ Ja, jag vill bli prenumererant på MÅNADENS KASSETT

Jag vill betala

☐ Månadsvis

☐ Helår

Namn: Bostad:

Postnr, adr: Tel: /

Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30
Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Pre-
dikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens
Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd
8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred
20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd
8.30 - 9.00, 20.00 - 20.30 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd
21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03
Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

STÖD
missionen i
Dom. rep. och Tunisien
Pg 44 10 05-6

När? Var? Hur?

när jag kontakt med
församlingar och grup-
per i landet. Här är en
sammanställning av:

- **RADIO MARANATAS
SÄNDNINGSTIDER**
- **MÖTESTIDER**
- **ÖVRIG VERKSAMHET**

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress:

Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30
Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegår-
den, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Ner-
ikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan
6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjälvägen,
566 03 Habo

Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18

Radio Maranata, 98,5 MHz

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för in-
formation tel. 042 - 77 682)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik; Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30
Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gardshyttans Gård,
696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gardshyttans Gård, 696 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen

Telefon: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstu-
dium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Adress: Warfingska Villan, Apotekargatan 17

413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz

Telefon: 031 - 41 48 08

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd.
19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jakobsunds Gård

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

NYA KASSETTBAND

LOVSÅNG • FÖRKUNNELSE • VITNESBÖRD • FÖRSAMLINGSSÅNG

KB 830101

Ulla Christensen o. Irene Dahlberg sjunger:
**MÅ DE MINDRE LJUSEN LYSA/ "DEN SOM
TAGER EMOT ETT BARN"** Arne Imsen ta-
lar. **DU ÄR ALL MIN GLÄDJEKÄLLA.** Arne
Imsen sjunger.

KB 830102

Församlingssång: **DET ÄR JUBEL OCH
FRÖJD I MIN SJÄL/ MIN KUNG OCH JAG/
JESUS BRYTER VARJE BOJA.**
Viveca Jilker sjunger: **SÄLL ÄR DEN SOM
HOPPAS UPPÅ HERREN.**
Lennart Lind talar och sjunger: **SE DIG
ALDRIG MER TILLBAKA.**

Kjell Hägerman talar.

Christina o. Per-Arne Imsen sjunger: **"JAG
HAR OUTSÄGLIGT STOR OCH HIMMELSK
GLÄDJE"**

Gertrud Karlsson och Bertil Quist vittnar.

Elsy Söderberg sjunger: **EN LITEN STUND
MED JESUS.**

Monica Andersson vittnar.

Hans Brynte predikar.

KB 830103

Irene Dahlberg sjunger: **JESUS FÖR VÄRL-
DEN GIVIT SITT LIV.**

Per-Arne Imsen predikar om lovsångens
tjänst.

Christina o. Per-Arne Imsen sjunger: **JAG
HAR OUTSÄGLIGT STOR OCH HIMMELSK
GLÄDJE.**

KB 830104

Vittnesbörd av Ulla Näsholm.

Christina Imsen m.fl. sjunger:

LEV FÖR JESUS.

Moussa Abna-Aissa talar och sjunger ara-
bisk sång.

**"JAG HAR MAT ATT ÄTA SOM NI INTE VET
OM."** Arne Imsen talar.

KB 830130

**VÄSTERLANDET EXPLOATERAR, KOLO-
NIALISERAR OCH MISSIONERAR.**

Det är ingen vacker, men oerhört nyttig och
väckande blick in i historien **ROBERT
ERIKSSON** ger oss.

KB 830131

Församlingssång. Vittnesbörd av Bengt
Lindroos, Gunhild Herstad, Bertil Fredriks-
son, Lennart Lind, Gunno Andersson predi-
kar.

Box 12001
700 12 Örebro
Tel. 019/23 43 18

Sänd mig mot postförskott

- st KB 830101 á 30:-
- st KB 830102 á 30:-
- st KB 830103 á 30:-
- st KB 830104 á 30:-
- st KB 830130 á 30:-
- st KB 830131 á 30:-

Namn:

Bostad:

Postnr. adr:

Tel:

NYTT!

NYTT!

NYTT!

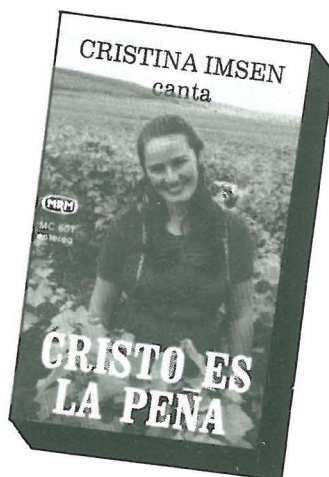
NYTT!

NYTT!

NYTT!

NYHET! PÅ SPANSKA

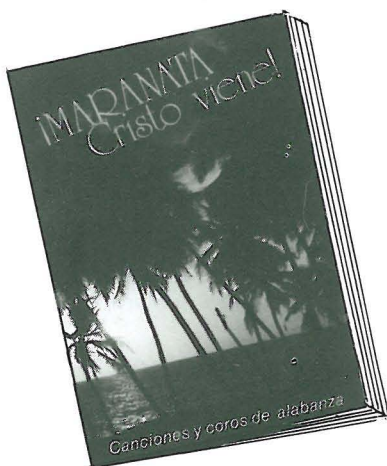

KASSETTBAND

Sida A: ISAAC Y REBECA / CRISTO, GRACIAS TE DOY / ALABARE / FUENTE DE PAZ / CRISTO ES LA PENA DE HOREB / A LA IGLESIA DE EFESO

Sida B: QUIERO CANTAR UNA LINDA CANCION / QUIEN PODRA APARTARNOS DE SU AMOR / NO SE POR QUE DE DIOS LA GRACIA / CANTO ALELUYA / UNOS BRAZOS HUMILDES / DIOS NO QUISO NUNCA QUE DUDEMOS / DE LA VIDA DE LOS APOSTOLES

Pris 50:- kr st.

SPANSK SÅGBOK

78 SÅNGER OCH KÖRER PÅ SPANSKA

Pris 18:- kr st.

FÖRBERED DIG!

Möt de nya lagförslagen med en samlad kunskap.

En viktig och aktuell bok

Rubriker ur boken:

- Gamla Testamentets syn på homosex.
- Nya Testamentets syn på homosex.
- Församlingen och homosexualiteten.

Denna bok ger kristna argument i den nu aktuella debatten.

Ca 200 sidor.

Pris kr. 65:-

Ett förslag om ny diskrimineringslag kommer att läggas fram för riksdagen i vår.

Om den nya lagen går igenom kommer det bli innebär att det blir kriminellt att hävda bibelns syn på homosexualitet. Informera dig I TID om vad som håller på att ske i vårt svenska samhälle.

ARNE IMSEN skriver om HOMOSEXRÖRELSEN:

■ Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

■ Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form för samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade levnadsformer.

15:- kr. (inkl. moms)

LEVANDE BERÄTTELSE

10 röda vackert inbundna band, med bibelberättelser från Första Moseboken till Uppenbarelseboken.

Rikt illustrerad med färgbilder. En verkligt bra återberättelse av bibeln för barn.

Ordinare pris: 710:- kr per serie

VÅRT PRIS 595:- (inkl. moms)

NYTT!

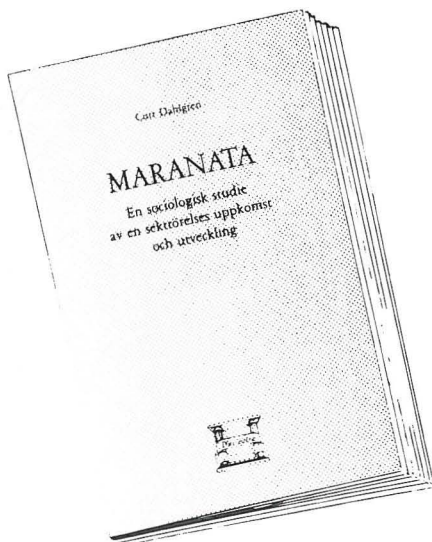
NY bok!

MARANATA

En sociologisk studie av
en sektrörelses uppkomst
och utveckling av
CURT DAHLGREN.

256 sidor. Häftad.
Pris kr: 96:-

Maranatas uppkomst skildras mot
bakgrund av Pingströrelsen. På ett
enkelt och lättfattligt språk be-
skriver Dahlgren Maranatas ut-
veckling fram till 1981. Det är den
första grundliga undersökningen
av Maranata.

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium. Volym 4

ISAK OCH REBECKA

LP-skiva:
MRL 2117 Stereo

Sida A: ISAK OCH
REBECKA / JESUS,
TACKSAM JAG ÄR /
DET ÄR SKÖRDETID /
EN STRÖM AV LIV /
EFESUS / COME AND
FOLLOW

Sida B: VEM KAN
SKILJA DIG / MEN
ETT JAG VET / MAN-
NEN FRÅN GALLILEN
/ GUD HAR EJ BE-
STÄMT / JERUSALEM
/ DET KRIGET FÅR
ALDRIG STANNA

C:a pris kr. 50:- (inkl moms)

Finns på kassettband med beteckningen: KB 117

Pressens recensioner

"Ett föredömligt lugnt framförande karaktarise-
rar Christina Imsens sång. Musiken är också
njutbar — även för icke rockälskare."

Jönköpings-Posten

"Det är något personligt och öppet över hennes
sätt att tolka den andliga sången."

Smålands Dagblad

"Det är vackra meningsfyllda sånger, framförda
med en mjuk och behaglig röst till skönt ackom-
panjemang."

Blekinge Läns Tidning

"Hon är en underbar sångerska med färgstark
röst. Sångvalet är bra och texterna är evange-
listiskt starka."

Dagen

"Hon är utrustad med en engagerande och in-
nerlig röst. Det är en medryckande rytm i melo-
dierna. Man kan inte missta sig på den väckel-
ses grund på vilken Christina Imsen står."

Bergslagsposten

"Christina Imsen har en mjuk och innerlig röst.
En riktigt härlig skiva att lyssna till — för den
som älskar kristen sång och musik."

Smålands Folkblad

"Christina har en så vacker röst och sjunger
med så fin känsla för budskapet och den musi-
kaliska stilen. Man blir glad av att lyssna."

Göte Strandsjö i Hemmets Vän

Sänd mig mot postförskott

- st ISAK OCH REBECKA LP (MRL 2117) à 50:- kr.
- st ISAK OCH REBECKA kassett(KB 117) à 50:- kr.
- st CRISTO ES LA PENA kassett (MC 601) à 50:- kr.
- st MARANATA! CRISTO VIENE! Spansk sångbok à 18:- kr.
- st HOMOSEXUALITET o. KRISTEN TRO à 65:- kr.
- st LÅT DIG INTE LURAS à 15:- kr.
- st LEVANDE BERÄTTELSE (10 bokband) à 595:- kr.
- st MARANATA Doktorsavhandling à 96:- kr.

Namn:

Bostad:

Postnr/adr:

Tel...../.....

Orderadress:

Box 12001, 700 12 Örebro. Tel. 019 / 23 43 18

Ett nytt sätt att leva

JIM WALLIS nya bok recenseras av ARNE IMSEN

Det är befriande att läsa en bok, som siktar till att skapa enhet och harmoni mellan förment olika element i det evangeliska budskapet. Annars kan man ju i kristenheten spåra en nästan fanatisk iver att stympa eller söndra, där komplementerande helhet vore det enda riktiga och konsekventa.

I boken "Ett nytt sätt att leva", har Jim Wallis verkligen något mycket väsentligt att förmedla till sina läsare. Det är helt välgörande att konfronteras med tankar, problem och upplevelser från så vitt skilda områden av tillvaron. Orädd men varlig tvingar han läsaren reflektera och besinna företeelser och förhållanden som man av hävd vanligtvis förtiger på grund av okunnighet, vana eller lättja.

I denna märkliga bok förenas till inspirerande kristocentrisk tillbedjan och tjänst evangeliets olika dimensioner, som teologiska käpphästar mästerligt åtskiljer. Vanföreställningar, förutfattade meningar och diverse inbillningar får den specialbehandling de behöver, så att man avväpnad och ogarderad helt förutsättningslöst kan ta emot Jesu undervisning och anspråk och skilja dem

ifrån mångguderiets kristnade heden-
dom i liv och lära.

Bokens budskap är inte teoritiserande utan vägledande och får sin alldeles speciella tyngd av författarens omväxlande erfarenheter bland trossyskon i kommunitetens fostrande gemenskap.

Boken bör läsas av alla för sann avskildhet för Kristus, utveckling till Kristus och förnyelse i Kristus.

ARNE IMSEN

Pris kr. 40:- inkl. moms

Boken kan beställas ifrån:

Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18